

CENTRO DI FORMSIZIONE PROFESSIONALE ALBERGHIERA CASARGO (LC)

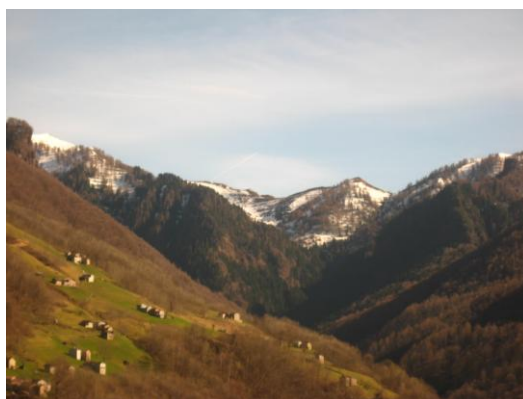
Odjezd z Moravského Krumlova 12. 4. 2015 v 8:30 hodin. Zamávali jsme rodičům, sourozencům, přátelům a hlavně manželovi a vydali jsme se na společnou několikahodinovou cestu. Trasa vedla přes hraniční přechod Mikulov, poté jsme nabrali směr Vídeň (Rakousko), Maribor (Slovinsko), Ljubljana (Slovinsko) a okolo 15.00 hod jsme překročili italské hranice. Od italských hranic jsme jeli neustále po dálnici. Cesta ubíhala celkem rychle. Poprvé jsme také pochopili, jací jsou italští řidiči „řidiči“. Při špatném „zipování“, kdy chybu udělal před námi jedoucí Ital, by byli schopni vše si vyřídit ručně a stručně. I z otevřeného okénka byli schopni na sebe vyhrožovat a samozřejmě i slovně nadávali, to jsme pochopili i bez znalosti italského jazyka. Další „karambol“ přišel o trochu později. Hance Procházkové se udělalo nevolno, naštěstí nám pan řidič včas zastavil a vše dopadlo dobře. Hanka pak dostala „cumlavé“ bonbony na cestování (Travel - Tablet), sedla si dopředu a pospávala.

Co nás překvapilo? Od konce českých hranic se podél celé dálnice, tedy až do Itálie, táhlo oplocení, které má zabránit vstupu zvíře do silnice. A dalším překvapením byly samozřejmě upravené silnice. S naší D1 se to nedá vůbec srovnat.

Příroda, tedy hlavně v Itálii, už má na rozdíl od naší republiky napřed. Okolo dálnice byly buď už rozkvetlé, nebo dokonce někde i odkvetlé stromy a keře. Ale vše bylo tak krásně zelené. Samozřejmě, že tomu všemu odpovídala i venkovní teplota 25°C a záře sluníčka.

Do oblasti Lecco jsme dorazili okolo 20. hod, ale samotný příjezd od Casarga byl o trochu prodloužený, neboť jsme se cestou „ztratili“. Krásný byl výhled na jezero, ale ještě úchvatnější byly ty hory! A mezi těmi skvostnými velikány byla spousta malých světýlek. Každý z nás odhadoval, kam asi zamíříme my. A většina tipovala správně. Dojeli jsme až téměř na samý vrcholek hor. Stoupání bylo pěkně příkré a u většiny studentů se začaly projevovat nevolnosti z výšek. Já jsem se ale našla ☺! Jsem přece holka z hor, i když menších ;-).

Pondělí 13. 4. 2015

Dnešní den byl pro nás velkým překvapením (surprice)! Snídaně byla napsána na 7:30hod, byli jsme dochvilní, ale odkázáni na pozdější termín. Podle slibů z naší domoviny a vybaveni informacemi od našich autotroniků, jsme dostali očekávanou snídani - kávu s mlékem, 4 ks „sucharů“ a k tomu nutelu. Někteří objevili i marmeládu a máslo. A někteří je dokonce našli v kapse, vid' Pavle ;-).

Poté přišlo papírování a pro studenty první opravdová anglická komunikace - museli přečíst pracovní podmínky pro práci v kuchyni, na „place“ a veškeré informace související s naším pobytem. Pro většinu studentů to byl opravdu velký šok, ale alespoň je to nastartovalo a někteří, vid' Pavle ;-), se dokonce odvážali a začali komunikovat v angličtině. Takže první úspěch byl na cestě!

K obědu, na kterém jsme později pochopili, že je dobré přemýšlet nad počtem příborů, jsme dostali těstoviny, a jelikož jsme měli strach, že nic dalšího již nebude, tak jsme si téměř všichni přidali a později i litovali. Protože záhy přišel druhý chod - doteď nevíme, co to bylo, ale předpokládáme, že jehněčí s bramborami a žampióny. Bylo to výborné.

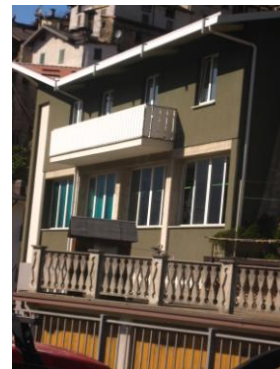

←Předkrm - pasta

Hlavní chod →

Po obědě jsme měli volno. Každý ho využil dle svého uvážení. Někteří si šli zapálit ☹, jiní šli hledat wi-fi signál ☺ a někteří dokonce z důvodu absence internetu šli domluvit připojení - díky Adéla a Kristýno! Po úmorné hodině čekání a neustálého upozorňování italského personálu, se dočkali jak přihlašovacího jména, tak i hesla. Leč wi-fi fungovala buď jen v okně, nebo venku před hotelem. V 15:15 hod jsme nasedli i s polskou skupinou do aut a vydali se na náš první výlet. Naše kroky směřovaly do firmy na výrobu nožů SANELLI (viz. Fotografie), které jsou určené výhradně pro kuchyně.

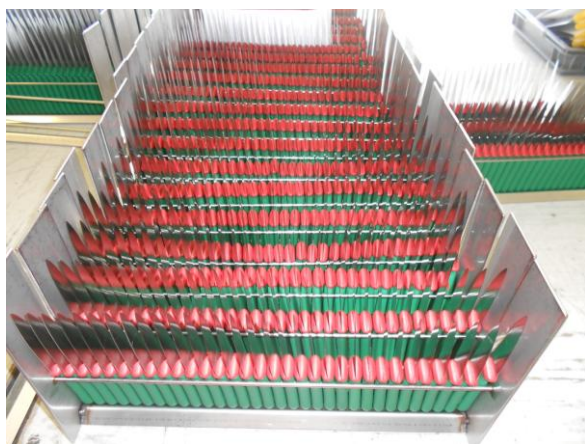
Měli jsme to i s odbornou přednáškou, kterou jsem já jako naprostý laik, studentům překládala. Sice si nejsem 100% jistá překladem, ale myslím, že tomu hlavnímu jsme porozuměli - tyto nože si do naší kuchyně určitě nepořídíme ☹. Denně jich vyrobí asi 1100 kusů, což měsíčně vychází okolo 20.000 kusů. Ale bylo to zajímavé a od zdejších organizátorů to bylo velice milé. Sice jsme neměli moc času, ale na zmrzlinu nás vzali - jeden kopeček stál 1,30€. Studenti neodolali!

Netrpělivě čekáme na přednášku o kuchyňských nožích ☺

Laserem tištěné ISO a logo firmy

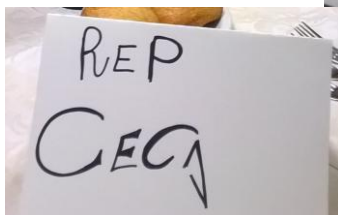
Nože určené k dodání do obchodu

Největším překvapením pro nás byla večere. Bylo řečeno, že večere začíná v 19.00 hod. Byli jsme dochvilní, ale opět až moc. Dostali jsme ještě půl hodiny volno. Ale stálo to za to. Myslím, že takovou večeri jsme ještě nikdo z nás v životě neměl!!! Myslím, že nebylo co vytknout. Vše bylo uděláno precizně. Celkem byly čtyři chody. Tentokrát jsme to pochopili hned na začátku - spočítali jsme si příbory ☺.

Menu

Slavnostně prostřený stůl

Jako první předkrm byla rýže (klasicky bílá s tmavou), chřest a brokolicová omáčka. Jako druhý předkrm byly těstoviny s masovou nádivkou, obalené

plátkem cukety, k tomu grilovaná cherry rajčátka, vše zakapané pestem a ozdobené něčím hnědým (Pavel navrhuje rozmarýn, ale to se mi nezdá). Vše nádherně naaranžované. Jako hlavní chod byla kachní prsa se

zkaramelizovanou hruškovou omáčkou, hruška a artyčok v těstíčku. Jediná já jsem to všechno snědla, i když artyčok bylo těžší rozkousat (Milan se ze všech studentů snažil nejvíce a to se oceňuje). Mně osobně to velmi chutnalo. K tomu všemu jsme popíjeli vodu a červené víno „Rosso e Bianco doc Selezione delta casa“. Všem jsem povolila pouze jednu skleničku, pak už byl stop stav. Posledním chodem byl dezert - „muffina“ s borůvkovou náplní. Dezert byl ozdobený borůvkou, rybízem a krémem z pistácie. Opravdu vše

chutnalo excelentně. Po dezertu jsme ještě každý dostal koktejl „Mesedoz della Valsassina“.

Společensky unaveni odcházíme okolo 22:30 na své pokoje. Během večere jsme se domluvili, že téměř všichni půjdeme běhat. Tak jsem zvědavá, jak to ráno dopadne..... Studenti zítra začínají naostro. Držím palce!

Úterý 14. 4. 2015

Čekala jsem větší účast na ranním běhu. Jako první byl připravený Milan s Jakubem a s Terezou. Dále s námi běžela i Petra a jako poslední samozřejmě i já. Ostatní studenti si to přes noc rozmysleli, jejich škoda ;-). Po několika letech jsem se rozběhla, funěla jsem jako lokomotiva, ale bylo to velice osvěžující. Doběhli jsme k místnímu obchodu - Carrefour. Vedle supermarketu se nachází též květinka, bar, obchod s oblečením a s textilem do domácnosti a snad i nějaká první pomoc. Vše samozřejmě v italštině. Zpáteční cestu jsme již absolvovali pouze chůzí. Ale i tak to byl pěkný start do prvního pracovního dne.

Od 8.00 hod byla snídaně. Dnes byly k dispozici nejen „suchary“, ale i chuťově téměř české rohlíky, máslo a marmeláda. K tomu výborná kávička. Co víc si přát!

Máme tady také první „love story“ - Italka Evelína se nám zamilovala do Milana. Takže já jako pedagogický doprovod musím být opravdu ve velkém střehu ☺.

Pak už nastala doba na práci. Studenti byli rozděleni do skupinek a museli se chopit práce. Okolo 10:30 se vrátili nadšení. Byli spokojeni jak s prací, tak s komunikací. Spadl mi kámen ze srdce a jen doufám, že to tak bude pokračovat i nadále. Od 11.00 hod opět nastupují do práce a při obědě by měli i obsluhovat.

Při obědě byla celá naše skupina rozdělená mezi ostatní studenty. Jsou tedy nuceni opravdu komunikovat pusou, rukama, nohama, prostě vším a to je dobře. Já jsem seděla u stolu s italskými pedagogy. K obědu byly opět dva chody. Jako předkrm byly těstoviny s pestem a hlavní chod byl štrúdl plněný artyčoky a sýrovou nádivkou. Mně to moc chutnalo, studentům ten druhý chod moc nechutnal a litovali, že si nepřidali předkrm. Pak jsem dostala pravou italskou kávičku - byla opravdu silná, ale výborná. Poté se naši pustili do úklidu a někteří i do obsluhy polských pedagogů, ti obědvali až po nás.

Od 14.30 hod měli studenti volno. Někteří odpočívali na pokoji, jiní „chytali“ wi-fi a já s Adélou, Kristýnou a Pavlem jsme se vydali do obchodu. Nákup byl malý - 3 lahve šťávy, 2 lahve Coca - Coly a asi 3 balíčky brambůrků. Podívali jsme se také do baru. Zmrzlinu tam neměli, tak si Pavel dal alespoň nanuk (později se přiznal, že by si i to pivečko dal). Při zpáteční cestě jsme našli zkratku. Procházka byla pěkná, hlavně nás celou cestu provázelo sluníčko, jupí, a ještěrky, brr. Od 17.30 nastoupili studenti na přípravu večere.

Na můj vkus vaří Italové velice dobře a mně by zatím vůbec nevadilo stravovat se jejich jídlem. Za to studenti, už se začínají projevovat jejich odlišné chuťové buňky. Ach, jak je jejich maminky rozmysly ☺! Dnes jsme k večeři měli jako předkrm rýži s masem posypanou sýrem. Bylo to ve formě rizota (na první pohled mi to připomínalo našeho českého kubu - myslím tím jihočeský pokrm určený k obědu na Štědrý den). Pak jsem dostala kopec čerstvé zeleniny. Ničím jsem si to nechucovala, ale byla opravdu výborná, čerstvá a pro mě osvěžující. Jako hlavní chod byla roláda - složení: šunka, sýr, vajíčka a špenát. Předpokládaný konec v práci byl okolo 20.00 hodiny.

Okolo 20.00 hodiny se opravdu téměř všichni přihnali. Domluvili jsme se, že se půjdou osprchovat, popř. na čerstvý vzduch a za hodinu vyrazíme sepisovat první dojmy ze včerejšího a dnešního dne. Samozřejmě v angličtině. Tak snad nám to půjde a zvládneme to ;-).

Přinutit některé studenty k sepisování svých zážitků byl pro mě těžký oříšek. Přirovnala bych to asi k výuce ve škole. Všichni remcali a remcali. Takže nakonec naše dohoda byla 10 vět v češtině a pak překlad do angličtiny. Už to vidím den před odjezdem, všichni budou nervózní a budou chvátat, aby vše stihli na poslední chvíli.

Ráda bych zde uvedla citace některých studentů. Dnes to bude od Jany Balíkové: „Dnes přišel den, kdy jsme konečně začali pracovat. Náš den začal v 7:00 snídaní. Poté se nás ujali Italští studenti, kteří nás zaučovali. Jsou strašně přátelští a milí, všichni jsme se snažili, abychom si rozuměli. Byli jsme rádi, že se nám povedlo se spřátelit. Největší radostí pro nás byla první domluva, i když rukama, ale povedlo se. Začali jsme obsluhovat u oběda, bylo to náročné, o proti tomu, jak to děláme u nás. Věci tu dělají odlišně, ale začali jsme si zvykat. Poté přišla večeře, u které jsme také obsluhovali. Šlo nám to lépe jak u oběda, byli jsme nadšení. A konečně bylo po práci a my jsme se mohli věnovat psaní o tom, co jsme dělali. Za chvíli si půjdeme lehnout, jsme unavení. Dobrou.“

Dnes oslavila své 17. narozeniny Denisa. Přejeme Ti hlavně zdraví a ať to tady zvládneš!

Středa 15. 4. 2015

Naše ranní běžecká skupinka se dnes zmenšila o Terezu. Už odmítla s námi běžet. Takže jsme zbyli já, Petra, Jakub a Milan. Tentokrát jsme zvolili jinou trasu, po malé chvilce jsme zjistili, že to nebyl zase až tak dobrý nápad. Cesta se ubíhala neustále dolů, na nebezpečný sešup nás upozorňovaly značky. Takže naše ranní běhání se změnilo na procházku. Cesta dolů byla dobrá, nahoru už to bylo horší, tedy alespoň co se týče mě. Kluci nám utekli, ale Petra byla hodná a vytrpěla tu procházku se mnou. Tak jsem byla ráda. Slyšeli jsme kostelní zvony. A na to jak jsou Italové hluční, tak ty zvony zvonily v naprostém klidu. Řekla bych, že je to takový paradox.

V 8:00 hodin jsme byli na snídani, byla klasická. U našeho stolu (Hanka, Milan, Pavel, Petra a já) jako jediný Pavel si vzal „suchar“. K dispozici bylo máslo, třešňová a meruňková marmeláda a nuttela. Musím říct, že mně chutná všechno. Ale rozmlsané jazyčky kritizují pomerančovou marmeládu. Vojnu na ně ☺! U našeho stolu si všichni dali čokoládu. A já závislá na ranní kávičce, jsem zaměstnala chudáka „Džodžo“. Nabídnul mi cappuccino, kdo by odolal, že? Ale to jsem nevěděla, jaká je to „piplačka“. Já, co jsme zvyklá, že cappuccino jedinež ze sypkého prášku a zalít ne vroucí vodou, jsem pochopila, že vše není tak jednoduché. Příště už mu to neudělám, slibuji ☺.

Na dnešní práci byli studenti rozděleni do dvou skupin. První skupinka šla do kuchyně - Pavel, Milan, Jakub, Tereza, Jana a Denisa. Měli obrovský strach z místní paní kuchaři. Velice drsná to žena. Včera jsem ji viděla u večeře a i já bych se bála, že bych mohla jednu schytat ;-). Ostatně tady si se studenty neberou servítky. Včera při večeři jsem byla svědkem, že si pan mistr dovolil dát facku přes ruku. Chudák číšník, bylo mi ho líto. Pořád ho tam driloval. Na jednu stranu je to dobře, pak mají opravdu dobré výsledky, ale na druhou stranu mi ho bylo opravdu moc líto. On se snažil. Klidně bych mu pomohla, ale bála jsem se, abych také jednu nekoupila ;-).

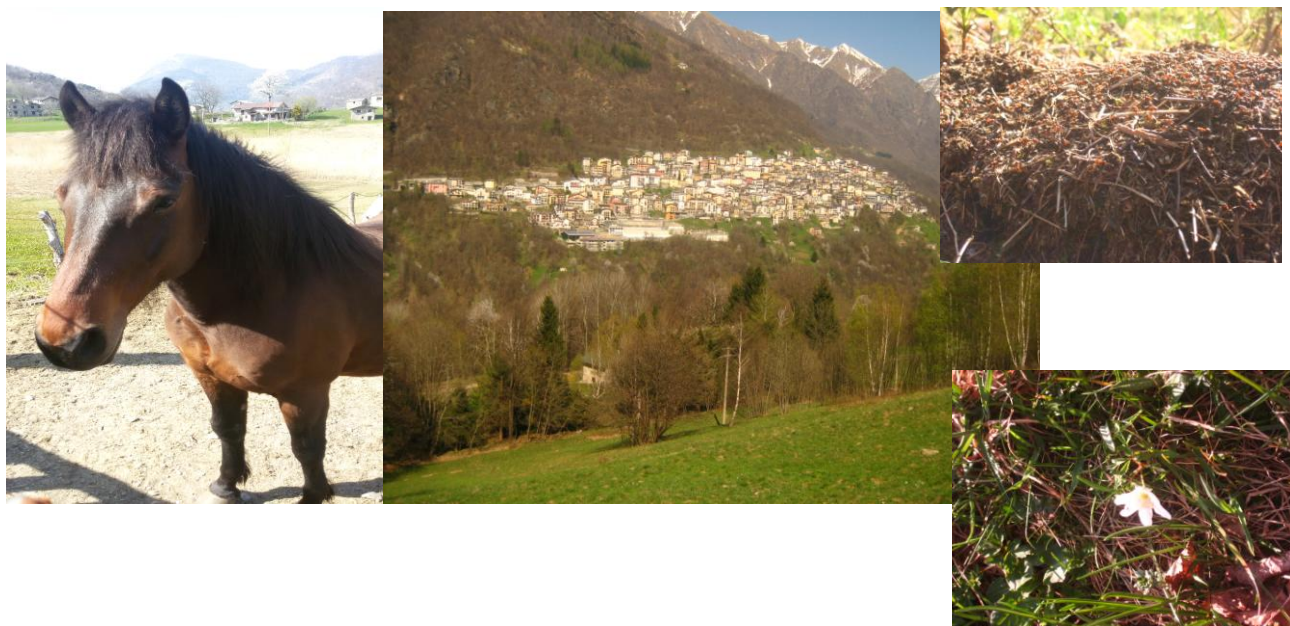
Druhá skupinka, ve složení Adéla, Kristýna, Eliška, Hanka, Monika a Petra, byla na obsluze. Myslím, že holky byly spokojené. Od 10.00hodin měly volno, to kuchaři neměli. Ale věřím, že jim to neublíží. Co dělali, se dozvím až později. Ale určitě dopíši jejich dojmy a snad pořád ještě nadšení!

Dopolední volno jsem využila k dalšímu sepisování, k velké snaze připojit se k internetu a napsat nějaký e-mail. Ale to je nadlidský úkol. Jeden okamžik se mi podařilo připojit se ke Skypu. Dokonce jsem viděla i Peťu ☺. Slyšela jsem ho mluvit, ale on mě ne.

Také jsme měli na pokojích návštěvu. Paní uklízečky přišly uklízet. A řekla bych, že z nepořádku na pokojích nebyly moc nadšené. Sice nemluvily ani anglicky, ani německy, ale v mluvě neustálý výraz „Czeco“ mi byl jasný. Musela jsem studentů domluvit. Tak doufám, že po obědě dají vše do pořádku.

Se studenty jsem se setkala při obědě. Jediný, kdo chyběl, byl Milan. Ten se dočkal čestného místa a možná i více práce ;-), než měli ostatní studenti - nabíral jídlo do mís. K obědu byly jako předkrmy opět těstoviny a hlavní chod se skládal z krůtího masa a podušeného špenátu. Pro mě to bylo dobré jídlo, samozřejmě zmlsané jazýčky remcaly. Ale pořád se musíme držet hesla: „Bude hůř!“, čeká nás víkend a ten bude pro nás velkou zkouškou ☺.

Odpoledne jsme využili k poznávání zdejší krajiny. Ve složení Hanka, Denisa, Jana, Monika, Eliška, Tereza, Pavel, Jakub, Milan a já jsme se vydali na dvouhodinový výlet. Na „hlavní“ křižovatce jsme se vydali doleva a hned po pár metrech byla menší přestávka. Byly tam dva koně, studenti se je pokoušeli hladit a krmit. Docela jim to šlo. Také si někteří vyzkoušeli, jakou sílu má napětí 220 V ☺. Pak jsme se ubírali směrem do hor. Tentokrát to nebyl takový strmý kopec, šlo se dobře. Cestou bylo poměrně dost domků, mně osobně to připomínalo naši českou zahrádkářskou kolonii.

Po výšlapu do kopce jsme si odpočinuli na louce plné kyticí (mně připomínaly naše krokusy, ale nejsem si tím jistá). Také jsme objevili italské mraveniště. Něco takového jsem už dlouho nezažila. Zpět do C. F. P. A. jsme přišli okolo 17. hodiny. Chvilí jsme odpočívali a skupinka holek, která dnes obsluhovala, se chystala na večerní šichtu.

V 18.00 hodin jsme šli na večeři. Opět jsem seděla u stolu se šéfem CFPA a ostatními členy. Pro mě je to velice nezvyklé, neboť mě tu všichni obskakují a na to já nejsem vůbec zvyklá. Ale snažím si to užívat. K večeři byly těstoviny s lososem a fazole s „mletým“ masem. Toto jídlo bylo ostřejší, ale musím říct, že chutnalo. Já jsem pak dostala dort (lehoučké piškotové těsto a šlehačkový krém). Dalším chodem měla být vanilková zmrzlina, kterou dělala Denisa. Moc jsem se na ni těšila (samozřejmě na tu zmrzlinu ☺). Ale už jsem byla úplně full ☹ Studenti si ji pochvalovali, tak snad ochutnám příště. Malému espressu jsem ale neodolala.

A pak to přišlo - první KONFLIKT ☹ mezi studenty a pro mě zatím první větší zklamání. Skupina kuchařů si domluvila práci na další den opět v kuchyni. A to se samozřejmě nelíbilo druhé skupině. Jelikož nejsem z branže, nedokážu sama říci, kde je více práce a která práce je složitější. Ale rozsoudit jsem je nějak musela, ach jak já toto nesnáším!!! Kuchaři byli velice nadšení prací v kuchyni, měli tak dobrý kolektiv, s Italy si velice dobře rozuměli a byla tam veliká legrace. To u obsluhy samozřejmě

není. Takže chápou, že tam chtěli opět jít. Ale spravedlnost musí být. Takže jsme udělali ústní dohodu, že skupina kuchařů zůstane v kuchyni (italsky: cucina) do pátku. A děvčata, která obsluhovala, budou příští týden alespoň tři dny v kuchyni. Doufám, že to tak vyjde. Tento konflikt se ale podepsal na zatím dobrých vzájemných vztazích a tak nějak došlo k rozdělení na tři tábory. Větší tábor tvoří ti, kteří dohodu berou a už se k tomu nechtějí vracet. A zbylé dvě skupiny jsou ty, které si vyhlásily válku. Snad dojde ke smíru.

K večernímu hraní Aktivit tak v důsledku rozbroje nedošlo. Každý si trávil večer podle svého. Někteří šli spát, jiní ještě na čerstvý vzduch, další se dívali na film a Tereza domlouvala výlet k jezeru Como na další víkend. Já jsem si pustila film - Zaříkávač koní - pěkně jsem si u toho poplakala 😭

Dnešní postřehy uvádím od Hanky Procházkové. „Ráno jsme vstali a šli v 8.00 hodin na snídani. Potom jsme se převlékly do číšnického mundúru a šli chystat stoly na oběd. Pak jsme měli hodinu volno. Využila jsem ji v pokoji k odpočinku a potom na wifi. Kolem 12.00 hodiny jsme měli sraz na oběd. Obsluhovali nás Italové. Od 13.00 hodiny byl oběd pro ostatní, takže šichta začala nám. Roznášeli jsme jídlo.

S paní učitelkou jsme si udělali výlet, někam na procházku, prolezli jsme to tady.

K večeři jsme měli těstoviny s lososem a druhé bylo nějaké to divné mleté maso a zmrzlina. Potom jsme obsluhovali i ostatní Italy a pokoušeli jsme se komunikovat. Potom nás naše vedoucí poslala mýt nádobí. Byly jsme tam já, Petra a Eliška. Skončily jsme ve 20.30 hodin. Potom jsme byli na pokoji a dívali se na filmy. Byli jsme také na wifi a úspěšně jsme volali.“

Čtvrtek 16. 4. 2015

Dnešní ranní běh se nekonal. Domluvili jsme se, že budeme chodit běhat večer a že snad nás bude i víc, tak uvidím. Budiček byl pro nás běhající o něco trochu déle. Snídaně proběhla v klasickém provedení - suchary, bageta, máslo, marmeláda a nutela. K tomu čaj, káva nebo čokoláda. Tentokrát nás posadili k jednomu společnému stolu, ale happy end se po včerejší roztržce nekonal. Zástupci znepřátelených skupin seděli od sebe na míle vzdálení ☹. Asi to bude chtít delší čas, škoda.

V deset hodiny přišly holky z obsluhy. Dostaly hodinu volna. Byly spokojené, naučily se dělat cappuccino. „Džodžo“, ode mě máš už klid ;-).

Dnešní oběd byl ve znamení noků (z brambor a mouky), velice chutné, a hlavní chod byl losos se špenátem, vše zabalené v listovém těstě. K tomu jsem dostala opět čerstvou zeleninu. Dnes jsem k obědu kromě vody pila i červené víno. To bylo snad poprvé, já zase takový alkoholik nejsem ;-). Šéf této školy dnes slavil 50. narozeniny, takže mi nabídl i ovocný dort, ale to už bych nezvládla. Byla jsem tak plná! Samozřejmě, že kávičku jsem neodmítla - už si zvykám na jejich espresso bez mléka.

Co mě trápí, tak je Pavel. Přestávám se v něm vyznávat a nevím, co se děje. Byla bych ráda, kdyby byl ke mně upřímný, a vše jsme si vyříkali. Takto tady nemůžeme fungovat dalších x dní. (Odpoledne jsem si s ním popovídala, tak uvidíme).

Také jsem se dozvěděla, že naši studenti, spolu s italskými, budou v pátek pracovat. Důvodem je konference, která se zde odehraje. Bude to tedy náročnější, ale věřím, že ke všemu přistoupí s velkou zodpovědností a vše zvládnou k naprosté spokojenosti všech. Nezbyvá nic jiného, než držet palce! Tfuj! Tfuj! Tfuj!

Odpolední volno trávil každá dle svého uvážení. Většina chytala wifi signál, leželi a čerpali nové síly. Já s Adélou a Kristýnou jsme šli běhat. Tedy spíše cesta tam byla běh, cesta zpět byla chůze (pro začátek stačí indiánský běh ;-). Odpoledne mě také mile překvapili naši kuchtíci. Donesli mi český mrkvový salát a italské větrníčky. Vše bylo moc dobré, ale bylo toho moc. Schovala jsem si to na „horší“ časy.

Číšníci se v 18.00 hodin vydali na večeři. Já jsem šla až s kuchaři, kteří chodí až v 19.00 hod. Seděla jsem s nimi venku na lavičce a povídali jsme si. Při večeři jsem byla u stolu s Janou a Denisou. Jsem ráda, když mohu jíst s našimi. Protože sedět u stolu s italskými hostiteli je pro mě utrpení. Oni si povídají italsky a já ničemu nerozumím. Také nejsem zvyklá na takový servis, takže mi to opravdu nedělá dobře. Hlavní číšnice, paní „Fifi“ (jak ji studenti pojmenovali a obávám se, že už jí nikdo jinak neřekne), byla tentokrát dost nepříjemná. U oběda byla v pohodě, dokonce si i zpívala, ale při večeři nebyla asi v pohodě.

Po večeři mě oslovila učitelka, která je zde s polskou výpravou. Požádala mě, zda by mi ráno mohla předat kontakt na jejich školu a zda by byla možná spolupráce. Podle jejího vyjádření jsou zde na výměnném pobytu. Tzn., že italští studenti by měli (nebo už byli) jet na zkušenou do Polska.

Začátek večera byl ve znamení volné zábavy a telefonování domů. Někteří z toho byli i naměkko, vidíte ☺ Téměř všichni jsme si pak šli zahrát „fotbálek“ - já jsem to hrála poprvé v životě. Byla to ale zábava! Dokonce se k nám přidali i tři italští studenti, kteří to, na rozdíl od některých z nás, uměli s míčem a také jsem měla pocit, že se chtěli ukázat. Zbytek večera jsme si vykládali, a protože už nám byla venku zima, pozvala

jsem všechny studenty ke mně na pokoj, kde jsme jednak dojedli veškeré jídlo, a jednak jsme pokračovali v povídání si, protáhli jsme to přes půlnoc. Petra s Denisou se nezúčastnily, už spaly.

Dnes budu citovat Petru Procházkovou. „Dnes jsem vstala a šla jsem na snídani. Po snídani jsem se převlékla a s holkami jsem chystala stoly. Potom jsme měli pauzu od 10.00 do 11.00 hodin. V 12.00 hodin jsme se měli jít najíst. V 13.00 hodin jsme obsluhovali, poté chystali na večeři. Po chystání jsme měli opět volno 3 hodiny, které jsem strávila na wifi. Volala jsem si na Skype s mamkou. Potom v 18.00 hodin jsem šla s holkami na večeři a v 19.00 hodin jsme obsluhovali. Po obsluze následovalo uklízení ze stolu a chystání na snídani. Potom jsme měli padla a zase wifi, Skype a spánek. Dnes nás pan Stefano naučil cappuccino.“

Pátek 17. 4. 2015

Dnešní den začal opět bez běhu a klasickou snídání. Po snídani jsme „sklidili“ ze stolu - museli jsme se zásobovat na víkend, jelikož tu budeme bez kuchyně. Tak alespoň ta snídanež aby byla. Večer holky uvaří kávu a čaj do konvic, aby bylo něco teplého po ránu. V neděli si pak dáme detoxikační kúru ;-). Také jsem obdržela vizitku od polské výpravy. Budou se těšit na naši spolupráci. Určitě ji předám panu řediteli, aby s tím naložil dle vlastního uvážení.

Dopoledne se nám rozpršelo, dokonce i teplota byla pocitově nižší než předchozí dny. Tak snad to nebude celý víkend. Přeci jen by se nám hodila slunečná procházka Milánem. Všichni jsme měli informace, že u nás doma také prší a teplota klesla o 10°C.

Páteční oběd je za námi. Bylo rizoto s rajčaty, kukuřicí a tmavými olivami. Jako hlavní chod byly tři druhy salámů, které bych přirovnala k české šunce, herkulesovi a k českému salámu. K tomu byla

grilovaná cuketa a červená paprika. K tomu všemu se pořád pije voda, asi se tady naučím pitnému režimu ;-). Nakonec jsem dostala koláč, tipovala bych jablkový, a espresso. Vše bylo výborné!

Po skončení práce byl odpolední klid do 17.00 hod, pak měli jít studenti chystat salónek pro večerní konferenci, která by se měla konat do 21.00 hod. Adéla, Kristýna, Tereza a Milan využily volný čas k spánku. My ostatní jsme se rozhodli, že si dojdeme koupit zásoby jídla na víkend. U východu jsme potkali našeho kamaráda, který dostal přezdívku „wifiman“ Bavili jsme se s ním o našem zítřejším programu. Ještě že jsme s ním komunikovali, protože se zachoval jako „our friend“. První, a to pro nás životně důležitou, informace byla, že autobus nám zítra ráno do Bellana nejede v 8.14, ale asi o 10 minut dříve. A tou druhou, neméně důležitou, byla informace, že lístek si v autobusu nekoupíme, že musíme jet přímo do města Casarga a v místní trafice si lístek koupíme. Byl tak hodný, že vzal školní minibus (do minibusu se vejde celkem 9 lidí, ale jelikož jsem wifimana nepočítala jako člověka ;-), vešlo se nás tam o jednu více, ani si toho nevšiml ☺) a odvezl nás pro lístky (Casargo - Bellano: 2,20€) a pak nás hodil do Carrefouru. Dokonce i v Carrefouru na nás čekal a odvezl nás přímo do C. F. P. A. Díky „wifiman“! Každý si nakoupil dle svých potřeb. Já jsem si vzala chleba - byl na váhu a mě vyšel téměř na 4 €. Tak doufám, že za to bude stát. Pak kyselé bonbony ve tvaru dudlíku a nějaké sladké sušenky.

Okolo 17.00 hodiny měli studenti nástup do práce. Měli být všichni nachystaní v číšnickém úboru. Samozřejmě, že když jsme dorazili na místo, tři z nich (Eliška, Milan a Jakub) se museli převléknout do kuchařského mundúru. Kristýna byla přidělena za bar, kde měla míchat koktejly, a Petra měla připravovat kávu. Každá měla k ruce italského studenta. Takže se od nich mohli přiučit něco nového. V 18.30hodin byla večeře. Netradiční bylo nádobí - na jedno použití jak talíře, tak příbory. Mohli jsme mít pocit, že se vznášíme v oblacích ;-). K večeři byly špagety s (pravděpodobně) rajskou omáčkou. Jako druhý chod byly dva plátky masa (vepřového !?!) a tři kousky brambor. Brambory měly zvláštní nakyslou chuť a byly obalené ve strouhance. Mně to opět chutnalo ☺ K pití čistá voda.

A pak to vypuklo - dlouhé čekání, až konference skončí. Na jaké téma konference byla, nikdo nevíme (možná rostliny !?!). Po 21.00 hodině konference skončila a konal se bufet, kde studenti obsluhovali. Myslím, že to pro ně bylo náročnější, ale určitě to zvládli. Na pokoj přišli po 23.00 hodině. Největším překvapením byl pro nás kuchař, který nám dovezl jídlo. Byli jsme mile překvapeni ☺.

Páteční raut

Na víkend (a zároveň na celý pobyt) jsme dostali klíče od auly, kde byla lednička i s mrazákem, spousta židliček a stoly. Pro nás tedy ideální jídelna a společenská místnost.

Pak už jsme se jen těšili na zítřejší výlet, neboť jsme měli poznat centrum Milána. Takže dobrou noc a zítra hurá do města módy a designu!

Dnes bych citovala Elišku Dvořákovou: „Dělali jsme opět to samé jako ve středu a ve čtvrtek. Od 10.00 hodin jsme měli pauzu. Potom jsme chystali na oběd, najedli jsme se a opět jsme obsluhovali. Po obědě jeli všichni studenti domů. S některými kamarády jsme se rozloučili a měli jsme volno. Odpoledne jsme se někteří vydali do obchodu nakoupit si potraviny na víkend. V 17. 00 hodin jsme byli nachystaní na konferenci. Podle potřeby si nás rozdělili na plac a na umývání nádobí. Do 21.30 hodin jsme všechno připravovali a čekal, až někdo přijde. Skončili jsme ve 23.00 hodin a šli jsme spát.“

Sobota 18. 4. 2015

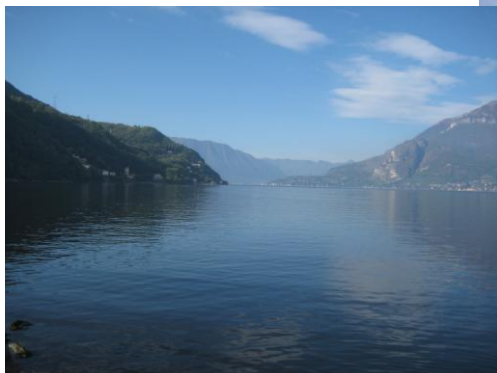
Všichni jsme se na tento den moc těšili! Plány byly velké, ale jak to tak bývá, realita je vždy jiná :-; Ráno jsme měli sraz v 7:00 hodin. Čekala nás klasická italská snídaně: marmeláda, nutela a máslo, k tomu buď můj chleba (do toho jsem se pustila jen já a Adéla), italské suchary. K pití jsme měli buď vodu, nebo šťávu. Kávička nebyla, tak doufám, že ochutnám pravou milánskou ;-).

Sraz jsme měli v 7:50 venku před „víkendovým“ vchodem a pak jsme se vydali směr autobusová zastávka (viz. *Fotografie vpravo*). Autobus jel přesně v 8:14 hodin směr Bellano. Nastoupili jsme, lístky jsme cvakli přímo u řidiče a usadili jsme se na zadní sedadla. Za celou dobu přistoupilo jen asi pět dalších cestujících. V Bellanu jsme vystoupili přímo na vlakovém nádraží a začali jsme řešit lístky na vlak. Ty se, k mému velkému překvapení, kupovaly v místní kavárničce. Číšník sice neuměl anglicky, ale domluvili jsme se a to bylo to hlavní. Lístek byl hromadný a cesta z Bellana do Milána a zpět nás vyšla na 13,40 €.

Čekáme na autobusové zastávce

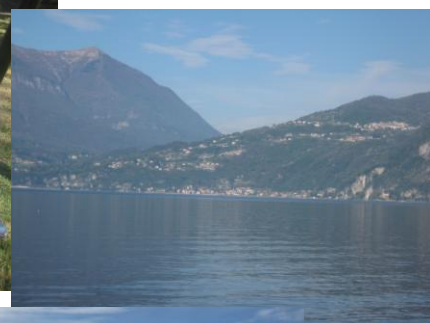
Pak jsme měli hodinu volného času. Vydali jsme se směrem k jezeru Como. Sluníčko nám krásně svítilo, co víc si přát, vidíte. U jezera jsme si udělali pár fotek nebo „selfíček“ s kačenou a pokochali jsme se tou nádherou. Voda byla opravdu studená, na koupání to určitě nebylo a ani nebude. Jako suvenýry jsme si na pláži posbírali nějaké kamínky, někteří dokonce šutry ☺, vidíte.

Jezero Como

Monika K. a Eliška D.

Jezero Como a studenti SŠDOS MK v Bellanu

Vlak z Bellana odjížděl v 10.32 hodin. A tady už byla první neplánovaná změna. Vývěsní tabule ukazovala, že odjezd vlaku bude z 2. nástupiště. Tak jsme tam čekali. Ještě jsem se ujistila od místní slečny, že z tohoto nástupiště vlak opravdu odjíždí. Po chvílce čekání zaznělo z nádražního amplionu hlášení, samozřejmě v italštině, takže jsme tomu všichni rozuměli ☹. Jediné, co jsme pochopili, bylo, že z tohoto nástupiště vlak nepojede, protože všichni italští cestující čekající na vlak začali odcházet. Tak jsme se houfně přidali. A ejhle, vlak odjížděl z prvního nástupiště! Cesta do Milána trvala něco málo přes hodinu. Většinou jsme všichni pospávali nebo poslouchali hudbu.

První, co mě na milánském vlakovém nádraží překvapilo, že na nástupišti nebyl zákaz kouření. Na davy vystupujících lidí jsme ještě z dob studií zvyklá, ale to, že se tam smí kouřit? Nádraží to bylo opravdu veliké. První, co jsme

hledali, nebyly překvapivě záchody, ale východ z nádražní budovy. Šli jsme tak nějak intuitivně a východ našli. Dohodli jsme se, že se nejprve dojdeme najíst a pak podle času uvidíme. Tady začali rozepře. Někdo chtěl jít do Mc'Donaldu, jiní chtěli ochutnat italskou pizzu a ostatní hledali něco mezi tím. Nakonec jsme se museli rozdělit, a to následovně: já, Tereza S., Denisa M., Adéla B., Kristýna Ch. a Milan M. jsme šli na pizzu, Pavel F., Hanka P. a Petra P. šli do baru na menu a zbytek, ve složení Jana B., Monika K. a Eliška D. šli do Mc'Donaldu. Myslím, že jsme byli spokojeni.

My v pizzerii jsme ochutnali pizzy Milanese (salám, sýr, rajčata), Bismarck (mozzarella, rajčata, šunka, vajíčko) a Regina (rajčata, sýr, houby, šunka), k pití Cola a Sprite. Myslím, že na pizzze jsme si pochutnali všichni, ale bylo jí moc ;-). Největším překvapením pro nás byl účet. Jídlo cenově sedělo, ale byla tam jedna položka, které jsme nerozuměli „6 Table Charge - 9.00 €“. Předpokládali jsme, že je to cena za tyčinky, které nám odnesli ke stolu, a kterých jsme se vůbec netknuli. Pro jistotu, abychom je nemuseli platit. Po chvíli váhání co s tím, se Tereza s Milanem vydala pro vysvětlení. A ejhle, nebyla to cena za tyčinky, ale za to, že jsme se tam mohli najíst. Tedy takové vynucené spropitné. Zase jsme o něco chytřejší ;-). Celkem jsme tam nechali 50.00 €.

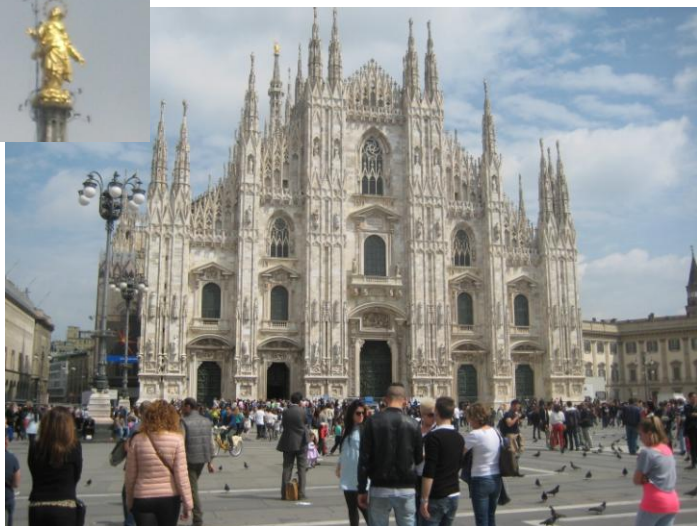
Poté, co jsme se všichni s plnými žaludky sešli, jsme se vydali vstříc suvenýrům. Každý nakupoval dle svých představ - hrníčky, zapalovače, cigarety apod. Já jsem koupila tři pohlednice Milána (domů na Moravu, domů na Šumavu a jeden do SŠDOS Moravský Krumlov). V pondělí je pošlu. A pak už byl nejvyšší čas hledat metro. Měli jsme sraz s šéfem EVOLVa, p. Andreasem Kocsiskym. Měl na nás čekat ve stanici metra CAIROLI. Ale vyznejte se v metru, které má čtyři trasy a vše samozřejmě v italštině. Takže přebíhání z jedné strany na druhou, ale úspěch se dostavil, i když s dvacetiminutovým zpožděním a dvěma telefonáty od p. Andree ;-). S ním jsme se vydali vstříc centru Milána. Všude bylo spousta lidí, spousta černošských prodavačů, kteří nám chtěli prodávat náramky. Cestou se také projevila typická česká povaha - cestou nabízeli zdarma Red Bull a Coca Colu. Řekla bych, že většina studentů neodolala.

Náměstí u stanice metra Cairolí

Naše kroky se ubíhali směrem ke katedrále Duomo. Je to obrovská nádherná katedrála, na jejíž jedné z mnoha věžiček se tyčí Madonna, která je celá ze zlata. Na to, abychom jsme šli dovnitř, jsme neměli vůbec čas. Na náměstí jsme se ale zdrželi. Studenty odchytili dva muži. Myslím, že mezi prvními to byl Milan. Dali jim do ruky trochu kukuřice a přivolali holuby (Jana B. je přejmenovala na Keviny). Ti si jim na ruce sedli. Pak jim udělali fotku. K tomu se přidali další a další studenti. Samozřejmě, že to ale nemělo být zadarmo. Oba muži chtěli po tomto vystoupení zaplatit. Ale to se studentům nelíbilo. Takže schytali pár německých nadávek a my jsme se vydali dál.

Katedrála Duomo

Studenti na náměstí u Duoma

Od katedrály Duomo jsme prošli okolo kostela San Babila, která je srdcem milánských křesťanů. Pak nás náš průvodce zavedl do ulice, kde byly takové značky jako GUCCI, GIORGIO ARMANI, VERSACE, PRADA a SWAROVSKI. V některých z výloh byly i ceny. Ale myslím, že jsou i jiné hodnoty než kalhoty od Gucciho 😊. Samozřejmě, že před obchody stály automobily značek MERCEDES, JAGUAR apod. Úsměvnou hlášku pronesla Jana B. Poté, co okolo nás projížděl starší pán v nabouchaném fáru, pronesla otázku: „Nepotřeboval byste dceru?“ 😊.

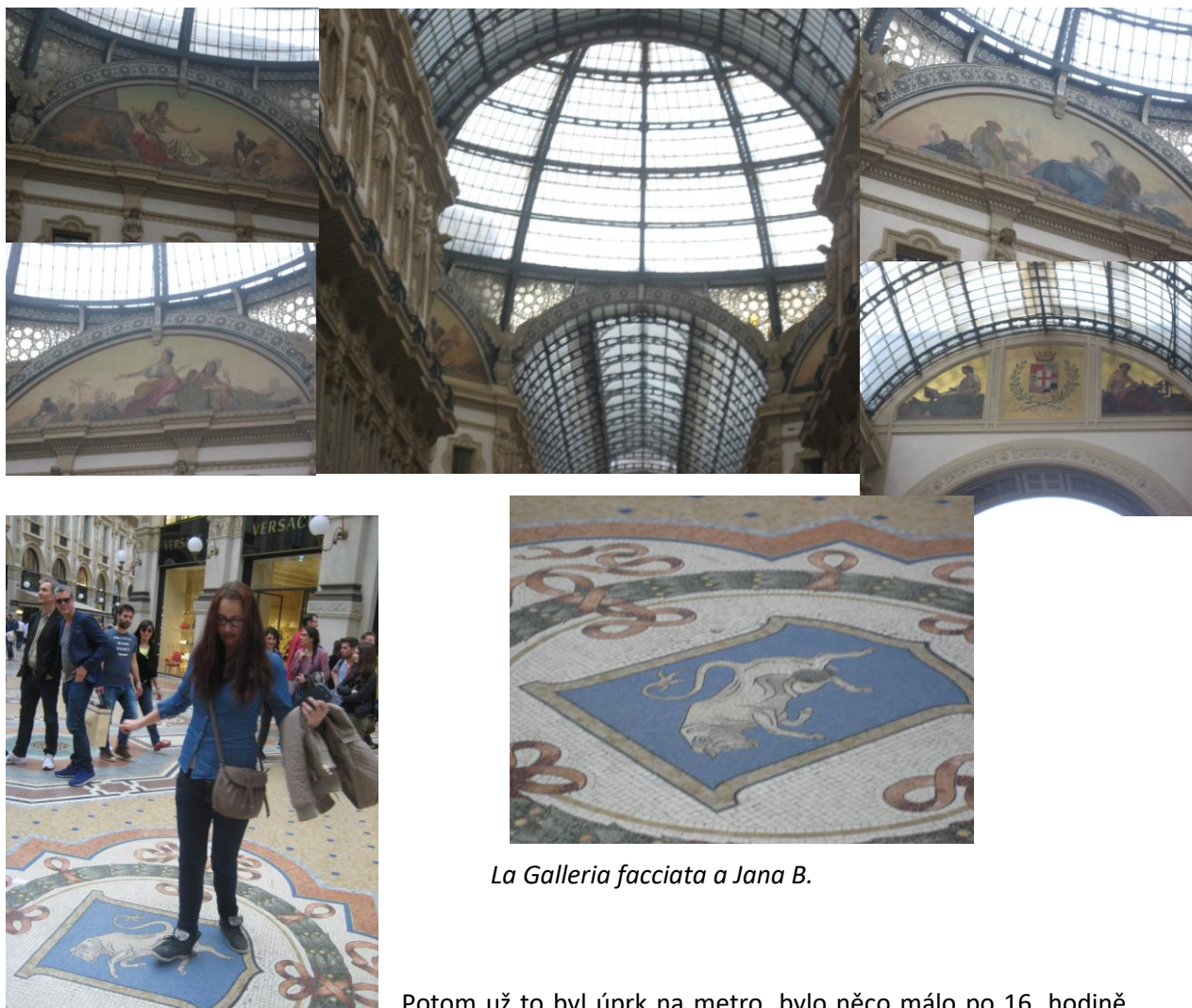

San Babila

Nejznámější italské módní značky

Posledním velice zajímavým místem byla La Galleria facciata. Tady jsme se zastavili uprostřed galerie. Na zemi byl obrazec býka. Ten, kdo se na něm třikrát otočí, ten pozná celé Miláno. Samozřejmě, že jsme to někteří vyzkoušeli. Do této chvíle bylo vše v pohodě. Čas byl však neúprosný. Upozornila jsem našeho průvodce, že máme pouze třicet minut do odjezdu vlaku. Odpověděl mi, že rozumí a začal si s někým nekonečně dlouho telefonovat. Pak nám chtěl ještě ukázat svoji kancelář a někteří z nás si museli odskočit na WC.

La Galleria facciata a Jana B.

Potom už to byl úprk na metro, bylo něco málo po 16. hodině, vlak nám odjížděl v 16.20 hodin. Na poprvé jsme se netrefili, přiběhli jsme na špatný směr jízdy. Když už jsme konečně byli ve správném metru, měli jsme pocit, že jede hlemýždím tempem. Já už jsme se raději ani nedívala na hodinky. Už mi bylo ve skrytu duše jasné, že ten vlak nemůžeme stihnout. A proč byl tento vlak pro nás tak důležitý? Protože poslední autobusový spoj z Bellana byl v 18.05 hodin. A vlak v 16.20 byl tím posledním, kterým bychom autobus stihli.

Na vlakové nádraží jsme přiběhli v 16.24. Vlak už tam samozřejmě nebyl a pro mě (a předpokládám i pro studenty) začaly perné chvíle. Musela jsem zmobilizovat všechny svoje síly. Zkusila jsem tedy štěstí u své tutorky Morgan. Musela jsem jí zavolat. Slíbila, že se podívá na internet, a zjistí, jestli máme šanci se dostat z Bellana do Casarga. Bohužel, autobus z Bellana v 18.05 byl tím posledním. Domluvily jsme se, že zavolá p. Andreasovi a domluví se s ním, jak máme postupovat dál. Už nezavolala, jen mi přišla SMS zpráva. Cituji: „Ihr müsst mit dem Zug nach Bellano, dann mit einem

Taxi nach Casargo fahren. Es tut mir sehr leid, aber es gibt gar kein Bus mehr ... Wenn du kein Taxi siest, kannst du im Bahnhof fragen oder ruf mal an: 0039346044806. Es tut mir sehr leid ☹ ich würde gern helfen, aber kann leider nichts machen.“. To byly pro mě velice zdrcující zprávy. Věděla jsem, že musím všechny v naprostém pořádku dostat do Casarga. Nastoupili jsme tedy do vlaku, který odjížděl z milánského nádraží v 17.20 hodin. Cestou jsme přemýšleli, jak celou situaci vyřešit. Shodli jsme se, že taxi bude strašně drahý, na to opravdu nemáme. I když jsme dali dohromady něco přes 300.00 €, tak to pořád bylo málo. Padaly další a další návrhy - oslovit řidiče autobusu, popř. nějakého bellánského řidiče, zda by nás za nějaký poplatek nedovezli do Casarga. Cesta pěšky podle mého názoru nepřipadala v úvahu. Ubírala se jednak do kopce samými serpentinami, jednak tam bylo několik tunelů, které byly podle mého názoru velice nebezpečné pro pěší turisty. Takže co teď?

Z vlakového nádraží jsme nejprve vyrazili směr autobusové. Sice tam dva autobusy stály, ale žádného řidiče jsme neviděli. Jediné, co nás napadlo, byla benzínová pumpa, kde jsme předpokládali, že potkáme nějakého velice ochotného řidiče. Žel, pumpa byla zavřená. Několik osobních aut sice přijelo, ale netroufli jsme si jejich řidiče oslovit. Až po chvilce přijel načepovat benzín nebo naftu řidič, který měl pick-up. Nezbyvalo nic jiného, než zkusit štěstí. Na otázku: „Do you speak english?“ odpověděl: „No.“ Přesto jsme to nevzdávali a snažili jsme se domluvit, co to jen šlo. Asi nás pochopil. Zkoušel tedy volat taxi. Jestli jsme to dobře pochopili, žádný taxi v Bellanu nebyl. Měli jsme ale štěstí. Okolo benzínové pumpy jelo policejní auto. Bez rozmyšlení jsme na něj zamávali a oni pochopili, že se mají u nás zastavit. Řidič pick-upu jim celou naši situaci popsal a italská policie se nás ujala. Začali obvolávat asi nejspíš všechny svoje známé a asi u třetího telefonátu nám svítila kapka naděje. Domluvili nám řidiče, který má devítimístné auto a byl bych schopen za hodinu pro nás dojet. Samozřejmě bychom museli jet dvakrát. Byli jsme šťastni. Ale pak mě ještě napadlo, kolik bude tento „špás“ stát. Po dalším telefonátu nám řekli, že jedna cesta 30.00 €, takže celkem dohromady 60.00 €. Byla jsem šťastná a už jsem uvěřila na happy end.

Na benzínové pumpě jsme čekali přibližně jeden a půl hodiny. Pak už jsme opět přestala doufat, že to všechno dobře dopadne. Začalo se stmívat, my měli hlad a studenti z pocitu nudy začali zpívat (dokonce došlo i na naši národní hymnu ;-). Okolo 21.15 hodiny přijel devítimístný Mercedes. Nedovedete si představit, jakou obrovskou radost jsme měla! Byli jsme domluveni, že první skupina budou holky a Pavel. Jednak se Pavel ze všech nejvíce domluví, a jednak jsem chtěla mít alespoň trochu jistotu, že se cestou nic nestane. U benzínové pumpy jsem zbyla já, Tereza, Hanka, Milan a Jakub.

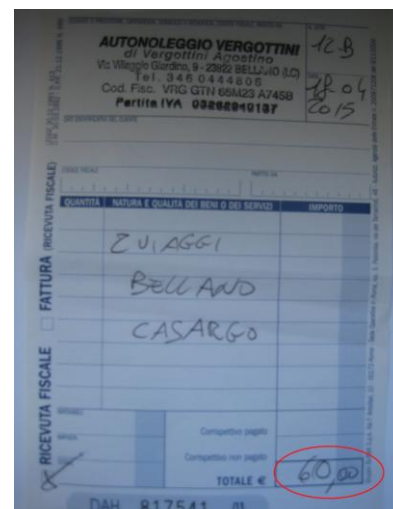
Poté, co jsem viděla, jak řidič odstartoval, začaly mi hlavou běžet černé myšlenky. Že jsem posadila studenty s neznámým řidičem, že se s nimi někde vybourá, že jim něco udělá atd. Nedalo mi to a musela jsem napsat alespoň SMS zprávu, ať mě prozvoní, až budou na místě. Chvilí jsem přemýšlela, kdo asi má pořád v ruce mobilní telefon, a přišla jsem na to, díky Jano! Za chvilí jsem obdržela zpětnou SMS zprávu, cituji doslovně: „Ať si Hana vezme sáček, jede jako hovado. Áda se poblila. Jsme skoro na místě.“ Po malé chvilí mě prozvonila. Cítila jsem obrovskou úlevu.

Pro nás zbývajících přijel asi za 15 minut. Spolu s ním musela jet i Jana, jako pojistka. Hanka už měla připravenou igelitovou tašku od suvenýrů a jen jsme trnuli, jaká bude naše cesta. Když jsme nastoupili, první, co jsme hledali, byly bezpečnostní pásy. Vedle řidiče seděli Kuba s Janou, v zadní části jsem byla připoutána já a Hanka a ještě za mnou seděli Milan a Tereza. Řidič viděl zpětným zrcátkem přímo na mě, takže si myslím, že i jízdu uzpůsobil mým výrazům ;-). Průměrnou rychlost

bych odhadovala na 60 km/hod (v těch serpentinách!). Ve zdraví jsme dorazili před budovu C. F. P. A.. Myslím, že si ani nedovedete představit, jak moc šťastná jsem byla! Jediným velkým a posledním napětím bylo, kolik si za obě cesty řekne. A světe div se, řekl si opravdu o 60.00 €! Takže moje radost se násobila ☺. Rychle jsme se navečeřeli a s velkou úlevou jsme šli spát. Myslím, že se nám usínalo velice dobře.

Účtenka za taxi →

Co mě velice potěšilo, tak byli studenti ☺. Vůbec se na mě nezlobili a vůbec mi nedávali za vinu, že nám ten vlak ujel. Prvně jsem si nebyla jistá, zda bych dnes měla někoho citovat, protože bych s největší pravděpodobností musela dělat cenzuru (což by neodpovídalo mému osobnímu přesvědčení). Nakonec mě Jana B. přesvědčila, že v jejím případě můžu citovat doslovně ;-). Takže

„A konečně tu byl víkend a náš výlet do Milána. Vstávali jsme už v půl sedmé, abychom všechno stihli. Snídaně proběhla rychle a my šli na autobus. Měli jsme obavy, že vůbec nepojede. Ale obavy z nás spadly, když jsme ho viděli přijíždět. Dojeli jsme ke krásnému jezeru, u kterého jsme se všichni začali fotit a sbírat kamínky jako památku na tenhle den a jezero. Po rozloučení s jezerem jsme nastoupili na vlak, kterým jsme dojeli až do Milána. Hned, jak jsme vystoupili, jsme hledali metro a šli se najíst. Každý si dal něco jiného podle své představy. Po dojedení oběda jsme se vydali metrem do centra Milána, sice jsme se jednou v metru ztratili, ale v Itálii jsme přece poprvé a stává se to každému. V centru na nás čekal ředitel Evolva, který nás provedl městem. Město bylo krásné, všechny ty památky, obchody, lidé zpívající na ulicích, prostě krása. Nedá se to popsat jedním slovem, jaké bylo Milano. Poté se ale vyskytl první problém. Naše prohlídka se trochu protáhla, tudíž jsme museli na metro přímo běžet. V metru bylo tolik lidí, že jsem se mysleli, že se tam ani nevejdeme. Ale jsme přece Češi a do metra jsme se nasáčkovali. I když pár Italů se na nás dívalo jako na úplné blbce, ale my jsme potřebovali stihnout vlak. Po dojezdu metra jsme se všichni rozběhli, abychom vlak stihli. Ale k naší smůle nám vlak ujel. Čekat na další vlak nebylo strašné, jen jsme zjistili, že z Bellana nám už žádný autobus nejede. A obavy začaly stoupat. Snažili jsme se domluvit s řidičem jednoho autobusu, jenže ten už měl padla. Tak nezbývalo nic jiného než se začít ptát lidí. Pán na benzínce, u které jsme stáli, nám zastavil policii, která nám domluvila taxi, ale až z Milana. Tak jsme si čas zkracovali zpíváním českých písniček a povídáním si. Po hodině konečně přijel taxík, který nás odvezl k našemu dočasnému domovu. S chutí jsme se všichni najedli a spokojeně si povídali, jak jsme šťastní, že nemusíme nocovat na lavičce u benzínky. Tím, že nám ujel vlak a ztratili jsme se v metru, byl náš výlet ještě dobrodružnější. A určitě musíme poděkovat naší paní učitelce, která nepropadla panice a vše vyřešila s chladnou hlavou. Děkujeme.“

Neděle 19. 4. 2015

Musím říct, že tak dlouho jsem dlouho nespala ☺. Probudila jsem se díky SMS zprávě, kterou mi poslal manžel. První chvíli jsem měla pocit, že se mi čas na hodinkách i mobilu zastavil. Bylo 10.23 hodin! To už se mi dávno nestalo! Dala jsem si snídani a zalezla do pokoje. Přepadla mě Lenora Eleonora ;-). Opět jsem usnula asi na dvě hodiny a pak jsem si pustila film Mamma mia. Se studenty jsme se domluvili, že od 18.00 hodiny si zahrajeme společenskou hru Activity. Rozdělili jsme se do dvojic: já s Terezou, Adéla s Janou, Jakub s Milanem, Pavel s Kristýnou a Monika s Eliškou. Hanka, Petra a Denisa odpočívaly na pokoji. Musím říct, že to byla velká zábava, která trvala celkem čtyři hodiny. Nebudu uvádět, kdo vyhrál, vid' Terezo ;-)! Spát jsme šli až po půlnoci. Byl to odpočinkový den ☺!

Herní plán společenské hry Activity →

↓ Nedělní oběd - Pavel F., Hanka P., Milan M., Eliška D., Tereza S., Kristýna CH.

↑ Eliška D., Tereza S. a Monika K.

Za celé dva dny jsem neměla kafe, ale přežila jsem to!

Pondělí 20. 4. 2015

Dnešní ráno začalo budíčkem okolo 7.30

hodin. V 8.30 hodin nás čekala klasická italská snídaneň a po dvou dnech jsem měla i kafe. Opravdu jsem si ho vychutnala. Pracovní doba

začala studentům v 10.00 hodin. Skupiny se prohodily. První skupina, ve složení Milan, Pavel, Jakub, Denisa, Tereza a Jana, šli na plac. Druhá skupina, ve složení Adéla, Monika, Kristýna, Eliška, Petra a Hanka, byla v kuchyni. Myslím si, že je to tak spravedlivé. I když nějaký menší rozbroj tady zase byl. S tím se budu muset ale smířit.

Oběd přesně ve dvanáct hodin. Jako předkrm byly těstoviny (klasické semolinové mušle) se špenátovou omáčkou. Hlavní chod vepřové (?!?) maso s dušeným hráškem. Opět jsem dostala dezerty, tentokrát dva: Creme Brulé a dort s hruškami a kakaem, a espresso. Kuchaři dostali i recept na dort s hruškami. Určitě ho jednou upečou i v Moravském Krumlově. U oběda se mi ptali na víkend, jaký byl výlet do Milána. Když jsem jim celý příběh vyprávěla, mohli se strhat smíchy ☺. Hlavně wifiman! Ten za mnou po obědě přišel a na mobilu mi ukázal fotku, kde byl ten řidič, který nás v sobotu dopravil z Bellana do Casarga. Opět je to jeho „My friend!“. Neuvěřitelné, co je to za člověka!

Odpoledne jsme trávili chytání wifi signálu. Moc nám to nešlo, ale snaha a trpělivost byly, i když marně. Největší radost z toho měl samozřejmě wifiman. Po několika neúspěších jsme to vzdali. Odpolední odpočinek jsme tedy trávili každý dle svých představ - odpočinek, „čerstvý“ vzduch, spánek, čtení apod.

Večeře začala v 18.00 hodin. Pro změnu byly opět těstoviny (klasické semolinové mašličky) s orestovaným salámem a zeleninou. Nebylo, co bych na tom mohla vytknout. Jako hlavní chod byl dušený květák s dušenou zeleninou a pravděpodobně nějakými mořskými plody. Mně to opět chutnalo. Většina studentů se moc nenajedla, takže druhá večeře byla zahájena v naší „klubovně“, kde jsme v ledničce měly zásoby ještě z víkendu - hlavně frčely salámy a pak si spousta studentů udělala klasickou českou pytlíkovou polévku (myslím, že gulášovou, hráškovou). Při tom jsme se pustili do vyplňování papírů, které na konci našeho pobytu musíme odevzdat společnosti EVOLVO. Tedy společnosti, která nám tady zprostředkovala pobyt. Samozřejmě vše bylo v angličtině!

Dnes oslavil své 19. narozeniny Milan. Přejeme Ti hlavně zdraví a ať to tady zvládneš!

Úterý 21. 4. 2015

Úterní ráno začalo klasicky probuzením po 7.0 hodině. Jen já jsem si neuvědomila, že snídaneň je v 8.00 hodin. A s naprostým klidem jsem se chystala. Pár minut po 8.00 mi došlo, že je asi něco špatně, protože na chodbě se už shromažďovali studenti a čekali na mě. Takže to byl fofr. U snídaneň

byli italští studenti a naše oblíbená „fifi“. Snídani vzdali Jakub O., Milan M. a Jana B. Kluci proto, že neměli chuť na italskou snídani. A Jana proto, že jí nebylo dobře - bolelo jí v krku, měla rýmu a začal jí kašel. Nadopovala jsem ji léky - ACC long, Paralen, kapky Sinecod a Sinupret. Pokud mohla, tak pospávala. „Čerstvý vzduch“ měla zakázaný. Ale nevydržela to - večer si jednu dala.

Poznámka: Co mě hodně překvapilo? Studenti se mě chodí ptát, zda mohou jít na „čerstvý“ vzduch. A když řeknu, že ne, tak mě i občas poslechnou. S tím jsem vůbec nepočítala a bála jsem se, že to bude obrovský boj. Jen aby nám to vydrželo až do konce!

Od té chvíle, co jsem začala léčit Janu, se to tu začalo hemžit nemocemi. Kristýna s Adélou si stěžovaly na únavu a bolest v krku, Milan nám začal „mutovat“, večer si Pavel stěžoval na bolest na hrudi a já jsem cítila, že to se mnou také není růžové. Takže taková malá polní nemocnice by se hodila ;-).

Celé úterní dopoledne jsem se věnovala překladu papírů, které mají studenti odevzdat v den odjezdu. Bylo mi jasné, že pokud bych to nechala pouze na nich, asi by to neudělali. S pomocí slovníčku a mojí intuice jsem téměř vše přeložila. S jedním papírem jsem si vůbec nevěděla rady, tak jsem poslala email Terezce Dobešové - dovolila mi vysílat „SOS AJ“.

Polední oběd proběhl bez větších problémů. Jen si myslím, že během něho se Italové bavili na můj účet ;-). Ale to nevadí! Nepoznamenala jsem si hned, co bylo k obědu, ale vím, že to bylo výborné. Po obědě samozřejmě kávička.

Odpoledne jsme trávili odpočinkem, spánkem a někteří (já, Hanka, Milan, Pavel, Adéla a Kristýna) jsme se vydali zvětšit naše energetické zásoby (Coly, džusy, ovocné čaje, brambůrky, čokolády apd.). Samozřejmě, že někteří pokukovali po pivečku, ale zákaz je zákaz (ve škole na tabuli to bylo červeně ☺!). Při zpáteční cestě jsme potkali místního kuchtíka ?!?. Nabídl nám, že nás sveze. Samozřejmě, že Adéla, Kristýna, Jakub a Milan se hned do auta hrnuli. Milan si to nakonec rozmyslel, přidal se k nám pěším. A ejhle, během pár minut byl kuchtík zpět a naložil i nás ostatní. Díky!

Večeře proběhla opět v 18.00 hodin semolinové těstoviny s nějakým masem, posypané parmezánem. Po předkrmu následoval hlavní chod - filé s bramborovými chipsy. Ke všemu se tady pije voda, na stole máme vždy perlivou. Přes den pijeme také, takže na rozdíl od práce, školy a domova tady dodržíme pitný režim.

Po 20.00 hodině jsme se téměř všichni sešli v naší „klubovně“ a vyplňovali jsme další papíry pro Evolve. Vyplňování probíhalo stejně, jako když studenti píšou písemky - pokud možno jednoslovné odpovědi „Yes“, „No“, „May be“ a nejvíce se rozepsali u „I don't know“ ;-). Kolonku „Other comments“ pouze proškrtli. Pak jsme šli někteří hrát „fotbálek“ a ostatní se pustili do lovečáků, vysočin a paštik. Těmi ostatními myslím křehké bytosti jako jsou Petra, Denisa a Eliška. Nikdy by mě nenapadlo, že česká děvčata jsou tak lačná těchto salámů. Vždycky jsem si myslela, že je to výsadou chlapů (protože dva takové doma mám). Večer jsem usínala při filmu „Všichni moji blízcí.“. Celý jsem ho neshlédla, došla jsem před období začátku 2. světové války.

Při fotbálku došlo k poranění Terezy. V rámci sportovního bojového ducha chtěla zachránit utíkající míč z dosti strmého kopce. Přitom zakopla o pařez a hlavou to vzala o zem. Boule byla veliká a hlava také třeštila. Naštěstí nezvracel, takže to mohl být mírný otřes mozku.

Středa 22. 4. 2015

Dopoledne jsem opět strávila chytáním signálu. Už si připadám jako v té písničce „Čekám na signál“. Tentokrát jsem to vzala do studovny, ale moje snaha byla marná. Takže jsem si vše nachystala ve Wordu a až se mi podaří se připojit, tak udělám jen Ctrl C a Ctrl V a rychle odešlu. Jinak to nejde. Ale můj pobyt ve studovně měl také pozitivum. Samozřejmě, že tam byl „wifiman“. Dnes jsem dokonce zjistila i jeho jméno - Lazzarino. Nakreslil mi mapku zdejšího okolí. Hlavními body byla města: Casargo, Bellano a Lecco. Vysvětloval mi, jak se tam o víkendu dostaneme. Při té příležitosti jsme ho požádala i o telefonní číslo, abych v případě nejvyšší nouze mohla vysílat SOS. Dohodli jsme se, že budeme psát SMS zprávy, protože naše angličtina není perfektní. Máme štěstí, protože Lazzarino bydlí asi jen 5 km od Casarga a klíče od školy má, takže v nejhorším případě by pro nás přijel školním minibusem. Vidíte, z minulého výletu jsme si vzaly velké ponaučení a jistíme si to na všech stranách ;-).

A hand-drawn map of the Lake of Como (Lario) region. The lake is represented by a central area with several roads radiating outwards. Major cities labeled include COSEO at the top, MILANO on the left, and SONDRIO on the right. Along the roads, other cities like BELLUGLIO, VARENN, BELLANO, COLICO, and COCCO are marked. A road from the bottom left leads to LECCO. A road from the bottom center leads to CASARCO and PREMANA. A road from the bottom right leads to TACENO. The map is drawn on a piece of paper with a grid pattern.

K dnešnímu obědu jsme měli lasagne s boloňskou omáčkou. Na jejich přípravě se podíleli i naši studenti. Hlavním chodem bylo maso (hovězí - ?!?) a k tomu orestovaná kapusta. Většině nám, Čechům, to chutnalo. Jen se nám to zdálo méně slané, ale to se dá napravit. Spousta italských studentů jedla jen maso a to prý vytočilo naši oblíbenou „fifi“ k nepřičetnosti. Dokonce k takové, že i tácy létaly po zemi.

Středeční odpoledne jsem strávila v posteli. Spala jsem a kurýrovala jsem se. Překvapily mě Jana s Terezou. Donesly mi hovězí vývar. Takže holky, ještě jednou díky! Při té příležitosti jsme zdrbly skoro celé Dobřínsko a malou část Dolních Dubňan ;-). Jana pak za mnou přišla s prosíkem, zda by alespoň jednou mohla jít na „čerstvý vzduch“. Co jsem měla dělat, ale drží se, dnes zatím jen jednou. Ale musím se zmínit o její závislosti na mobilním telefonu. Během našeho hovoru jsem si všimla, jak v obou rukách držela mobilní telefon, na něm měla položený balíček papírových kapesníků, a kdybyste viděli, jak jí ty prsty jely. Jako by psala SMS! Jano, neměla by si s tím něco udělat ;-)? Před šestou hodinou jsme ještě většina z nás chytala wifi-signál. Zdařilo se, tak jsme prošli alespoň emaily nebo jsme skypovali s drahými polovičkami.

Co mi začíná na našem společném pobytu vadit, je hra „Piano Tiles“, kterou si snad postupně všichni stahují do svých mobilních telefonů. Začal s tím Milan, asi mu ten jeho mobil brzy otřískám o hlavu ☺. V této hře jde o dosažení co největšího úspěchu při hře na klavír. Můžete si tam nastavit různou melodii. Nejčastěji nastavená je Eliška, Rolničky nebo Happy Birthday. A já už na to reaguji jako býk na červenou ;-)!

Večeře začala opět v 18.00 hodin. Předkrm bylo rizot. Bylo tak žluté, že takové jsem ještě v životě neviděla. Bylo žluté jako pampeliška! Ale chutnalo dobře. Jako hlavní chod byla šunka, odhadovala bych to na velice kvalitní šunku, myslím pršut ?!?, plněná krémem a k tomu bramborový salát. Ale úplně jiný, než jaký známe u nás doma. Byl nakyslý a kromě brambor tam byla cibule, fazolové lusky a rajče. Mně to opět chutnalo. Nakonec jsem dostala i pravé italské espresso.

Večer jsme trávili každý dle sebe. Já jsem sepisovala Deník „Made in Italy“, protože už mi ta všechna jídla splývají. Už si pomalu nepamatuji, co bylo jako poslední jídlo. Zkoušeli jsme wi-fi připojení, někteří si i připomněli, že mají referát ze Zpř (termín 15. 5. 2015 se opravdu blíží!) a chvíli jsme si povídali. Také jsem zhlédla druhou část filmu „Všichni moji blízcí.“. Tentokrát jsem si pobřečela.

Čtvrtek 23. 4. 2015

Dnešní čtvrteční den začal klasickou italskou snídaní. P. Stefano se mě poprvé zeptal, zda nechceme jíst něco jiného. Myslím, že to nebylo zapotřebí. Všichni jsme si na ty „suchary“ zvykli. Tento týden máme na stole pokaždé nachystané rozkrájené „rohlíky“. Takže si opravdu myslím, že není na co si stěžovat.

Dopoledne jsem strávila v posteli, protože na mě opět dolehla choroba. Raději jsem si nasadila antibiotika, abych do soboty byla fit. Tak snad zaberou. Myslím si, že moje nachlazení (a nejen moje) je důsledkem „chytání“ wi-fi signálu venku na chodníku.

Velkou dopolední zábavou byla návštěva kadeřnického salónu „Tereza“. Pavlovi během častého pobytu na čerstvém vzduchu nečekaně dorostly vlasy. Takže je potřeboval ostříhat. Nezbývalo tedy nic jiného než požádat jednu z přítomných slečen, zda by ho neostříhala. Tereza do toho šla s velkou chutí (ostatně, do čeho Tereza nejde s plnou vervou ;-)). Jelikož jsme s tím nikdo nepočítal, nezbývalo nic jiného než si na střihání vzít malé nůžky z manikúry. Samozřejmě, že ty na nehty na ruku! A divadlo začalo. Po chvíli mi došlo, že moje lékárnička je vybavená většími nůžkami, takže jsem je zapůjčila. A šlo to daleko lépe a i konečný výsledek byl OK. Pavle, sluší Ti to!

↑→Tereza v akci 😊

↑Pavel před stříháním

Zvědavé obecenstvo ➤

Oběd opět začal ve 12.00 hodin. Už si zvykám, že trvá asi tak 45 minut. Není to takové zbrklé jako u nás. Tam většinou všichni chvátají, aby byli co nejrychleji zpět, a oběd si vůbec nevychutnají. Hlavním chodem byly nudle se šunkou, sýrem a houbami. Vše bylo zabalené v omeletě. Omeleta mi chuťově připomněla jídlo z dětství - doma jsme tomu říkali trhance, většinou nám je mamka dělala v pátek a byly dochucené marmeládou. Byla to mňamka! Hlavním chodem bylo maso (opět jsem nedokázala určit, o jaký druh šlo) a k tomu jako příloha dušený hrášek. Bylo to dobré, ale na „omeletu“ to nemělo! A vše podtržené lahodným espresem. Na konci oběda jsem nečekaně dostala telefonní číslo od Fifi. Byla jsem dost překvapená. Bylo to od ní milé, protože mi řekla, že můžu zavolat kdykoliv. Ale nezlob se Fifi, asi by si zatím byla ta poslední, komu bych volala, omlouvám se ;-). Pro mě je strašně těžké se v Tobě vyznat.

Odpolední volno probíhalo klasicky. Chytáním wifi-signálu, nákupem v Carrefouru a odpočinkem. Já jsem většinu času strávila v posteli nebo hledáním wifi-signálu. Tentokrát se mi téměř vůbec nedařilo se připojit. A přitom se čekala dva důležité emaily. Jeden, pro nás ten zásadní, měl být od mojí tutorky Morgan. Druhý mail měl být od mojí tety, která nám zjišťovala možnosti dopravy z Casarga do Lecca.

Večeře proběhla klasicky v 18.00 hodin. Předkrmem byly špagety s tomátovou omáčkou (moji spolujedlíci si do špaget přidávali olivový olej). Hlavní chod byly opečené brambory, zelenina a párek. Bylo to chutné a pro mě inspirace k rychlé večeři pro mé dva chlapy. A třešničkou na dortu byla

zmrzlina s likérem a rozinkami. Neodolala jsem a dala si ji také. Poprvé jsem za celou dobu svého pobytu v Itálii ochutnala zmrzlinu.

Po večeři jsme měli opět další zážitek. V nedalekém lese hořelo a způsob, kterým místní hasiči hasili, byl pro nás zajímavý. Jelikož se jednalo o špatně přístupný terén, vše hasila helikoptéra, která si pro vodu běžala, vid' Adéla ☺, do nádrže nedaleko naší školy. Řekla bych, že asi tak po 40 minutách byl požár uhašen. Většina studentů šla poté skypovat nebo hrát „fotbálek“. Já jsem se dostala email od tety, díky ☺, ale od Morgan ani tečka ☹.

Pátek 24. 4. 2015

Páteční snídaně se nesla v poklidném duchu, klasicky italsky. Nějaké závratné zásobování na víkend neprobíhalo, jen pár nutel. Na ty jsou všichni dost ujetí. Studenti šli do práce a já se snažila zajistit výlet na sobotu. Tentokrát jsem chtěla mít jistotu, že spoje budou a všechny spoje stihneme. Náš výlet se měl uskutečnit v sobotu 25. 4. 2015 z Casarga do Lecca. Díky mapce, kterou mi nakreslil „wifiman“ jsem věděla, že máme dvě možnosti. Ta první byla jet autobusem z Casarga do Bellana a z Bellana do Lecca vlakem. Druhou možností byl autobus z Tacena do Lecca. Tato druhá varianta byla schůdnější, ale bylo tady jedno velké ALE! Nebylo jak se dostat z Casarga do Tacena, cesta dlouhá 6 km a trvající asi 10 minut, protože v sobotu v Itálii slavili státní svátek a tudíž jezdily jen „sváteční“ spoje. Kdyby to bylo jen na mně, klidně bych šla pěšky. Ale nejsem tady sama, mám tady zodpovědnost za 12 studentů, což je pro hodně zavazující. Moje teta se mi tedy snažila zajistit dopravu z Casarga do Tacena. Měli jsme dvě možnosti - buď jet taxíkem, nebo si objednat minibus, v obou případech bychom zaplatili 300€! Myslím, že za těchto peněz jsme byli ochotni od výletu upustit. Měla jsem ale obrovské štěstí ☺! Potkala jsem se s „wifimanem“ a bavili jsme se spolu, co o víkendu podnikneme. Říkala jsem mu, že jsme chtěli o víkendu jet do Lecca, ale nemáme dovoz z Casarga. On se hned nabídl, že se zeptá svého šéfa a že by nás tam mohl odvést školním minibusem. Pro šéfa to také nebyl problém, takže náš sraz jsme naplánovali na 11.00 hodinu 25. 4. 2015. Všichni jsme měli obrovskou radost!

K obědu byly celozrnné těstoviny s tomatovou omáčkou. Tentokrát jsem neodolala a dala jsem si čerstvou zeleninu. Jako hlavní chod byl italský guláš - hovězí maso s espresem. Při obědě mě p. Stefano s Fifi dali instrukce na neděli, protože studenti budou pracovat. Bude se konat nějaká slavnost. Také mi řekli, že mají jeden problém ☹ - slečny studentky mají příliš krátké sukně, takže by chtěli, aby si vzali kalhoty. Myslím, že takový problém to nebyl ☺. Potřebují, aby hosté jedli, a ne se dívali po děvčatech ☺.

Páteční odpoledne jsme měli všichni volno. Místní škola byla opuštěná, pouze uklízečky dodělávali svoji práci. Já jsem se snažila připojit se k wifi, po několika marných pokusech se mi to zdařilo. Ale jaké zklamání bylo poté, co jsem si přečetla email od tutorky Morgan. Naše zpáteční cesta je naplánovaná až na sobotu 2. 5. 2015 v 6.00 hodin ráno. To bylo pro nás velkým zklamáním, protože už jsme se všichni těšili, že ve čtvrtek 30. 4. 2015 pojedeme domů. Jediná osoba, která měla obrovskou radost, byla Tereza, protože si naplánovala, že tady oslaví své 19. narozeniny. Takže jí to přejme!

Toto odpoledne se také Tereza, Pavel a Milan vypravili na nákup do místního Carefouru. Nejdřív mělo jít více studentů, ale tito tři si domluvili „wifimana“. On je tam odvezl, ale tentokrát na ně nečekal, takže na nich byla zpáteční cesta. Z nákupu přišli za dvě hodiny. To už jsem tu ale šlela, moje

představivost jela na plné obrátky. Buď je přešlo auto, nebo sedí někde v baru a přijdou opilí apod. Po hodině mi to nedalo a šla jsem jim zavolat. Ale kdybych si kontrolovala SMS zprávy, viděla bych, že už mi Tereza napsala. Ale stejně se vrátili až po další hodině a já jsem je musela alespoň trochu zdupat ;-).

Večeři jsme si každý udělali dle svého gusta. Většinou namazaný chleba buď paštikou nebo pomazánkou z místního Carrefouru (přirovnala bych ji k české Lučině) a k tomu české salámky, popř. si někdo uvařil polévku z pytlíku. A klábosili jsme v naší klubovně. Také jsme dovyplnili papíry pro EVOLVO. Zbytek už je na studentech - v úterý musí odevzdat své deníky, samozřejmě v angličtině. V pátek večer na nás čekalo velké překvapení! Ve chvíli, kdy jsme se bavili v naší klubovně, myslím, že bylo něco po 21.00 hodině, se najednou zjevil „wifiman“! Prý se za námi stavěl, aby nám nebylo smutno, ale později jsem pochopila, že se možná tak trochu chtěl pochlubit svým fákem - Volkswagen Golf. Když za námi přišel, všichni studenti mě upozorňovali, že je „na šrot“, ale jelikož jsem v tomto směru laik ;-), věřila jsem mu to kafe ☺. Myslím, že překvapení večera se mu povedlo. Jeho auto bylo ihned obsazeno Terezou, Adélou, Kristýnou a Janou. Zbytek jen pokukoval venku. Já tam musela být taky jako pedagogický dozor ;-). Vybavení auta je úplně luxusní - i s televizí. Teď už je mi opravdu jasné, proč je „wifiman“ ve svých 46. letech svobodný a bydlí u své maminky ;-). Asi po hodině, strávené venku u Golfíku, jsme šli všichni spát.

↓→Lazzariniho Volkswagen Golf

Sobota 25. 4. 2015

Sobotní ráno začal každý dle svého. Jediné, na čem jsme se domluvili, byla snídane v 10.00 hodin. Milan jako jediný z nás měl drsnější ranní budíček ☺. Hančina odplata za celé tři roky „šikanování“ se povedla. Díky tomu, že se kluci na noc nezamykají, se jí podařilo napatlat mu na vlasy zubní pastu. Milan prý spal jako neviňátko a přišel na to až ráno. Tuším, že mluvil o šesté hodině ;-). Pomsta byla sladká, vid' Hanko ;-)!

Po snídani následovala rychlá příprava na náš výlet do Lecca, protože v 11.00 hodin měl přijet „wifiman“. Dlouho se mi to nestalo, ale tentokrát jsem byla nachystaná jako poslední já. A k mému překvapení tady nebyl wifiman sám, ale přijel s La Murou - šéfkuchařem. Všichni jsme nasedli do auta a autobusu a vydali jsme se směr Taceno. Od Casarga bych to odhadovala na necelých 10 km. V Tacenu mi „wifiman“ pomohl koupit lístky a dokonce i proměnit zbylé lístky z minulé soboty na eura, díky! V Tacenu jsme měli asi tak hodinu čas. Chtěla jsem tedy jako díky „wifimana“ a kuchtíka La Mura pozvat na kafe. Nakonec to bylo ale naopak, kafe zaplatil „wifiman“ za nás. Takže ještě jednou Gracie!

Taceno a ranní kávačka

Jelikož se nám „wifiman“ pochlubil, že večer jde tancovat, studenti velice rychle zpozorněli. Všichni jsme ho odhadovali na diskotance. To nám ale vyvrátil; prý to bude polka, waltz, valčík, chacha apod. To nás dost udivilo, a na důkaz toho, že to opravdu umí, nám předvedl taneček s Janou B. Oba tanečníci sklidili velký úspěch!

V 12.30 hodin jsme usedli do autobusu směr Lecco, zamávali našim „taxikářům“ a vydali jsme se na cestu dlouhou 55 minut. Na autobusové nádraží do Lecca jsme dorazili v 13.25 hodin. Ještě jsem se u řidiče ujistila, že náš poslední autobus do Tacena odjíždí v 19.10 hodin a vydali jsme se vstříc Leccu. Naší první zastávkou byla restaurace s kebabem. Většina studentů si k obědu objednala Pizza menu a menší část z nás šla do kebabu.

Musím říct, že byl výborný - kebab, zeleninový salát, hranolky, „rohlík“ z pizza těsta a coca-cola. Určitě nebylo na co si stěžovat. Jídlo výborné, obsluha příjemná, co víc si přát!

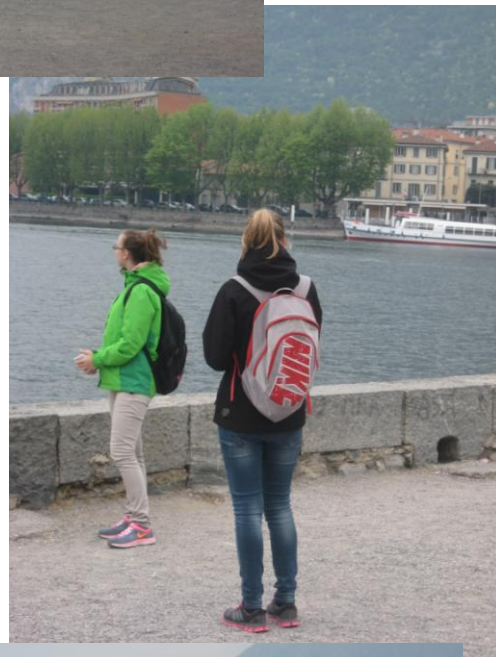
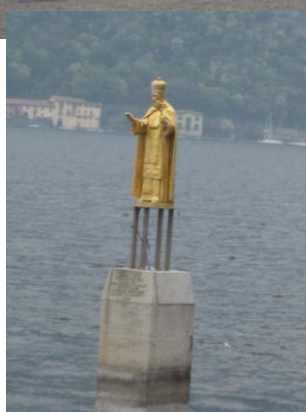
Sobotní oběd v Leccu

Pak už jsme se vydali vstříc samotnému městu. Procházeli jsme úzkými uličkami a hledali jsme cestu směrem k jezeru Como. Šli jsme tak nějak intuitivně. Někteří, vidíte Terezo a Milane, úplně zapomněli, že jsou ještě na ulici a klidně si to přes silnici „štrádovali“ na červenou! Pohled na jezero Como byl úchvatný (pro mě a většinu studentů), ale našli se i tací, kteří jezero úplně zasklili a vydali se střemhlav pouťovým atrakcím, vidíte Terezo, Jano, Kristýno a Milane! Nikdy by mě nenapadlo, kolik radosti udělá dětský kolotoč devatenáctiletým studentům ;-).

*Prý kdo si hraje, nezlobí.
Ale že by to platilo o
Tereze, Janě a Milanovi?
;-)*

My ostatní jsme zamířili rovnou k jezeru a začali jsme fotografovat.

Jezero Como v Leccu a studenti SŠDOS MK

Čeští dezertéři ©

Zapálili jsme svíčku

Kostel sv. Nikolase v Leccu

Chvilka očisty

Od kostela sv. Nikolase jsme si prošli uličky v centru Lecca. Všechny uličky byly úzké, ale roztomilé. Obdivovali jsme zlatnictví, oděvy, kabelky a obuv. A také jsme hledali krámk se suvenýry, abychom domů dovezli nějaké malé dárečky. Po chvíli se zdařilo. Nakoupili jsme pohlednice, zapalovače, hračky, přívěsky apod. Každý dle svého gusta. Ale hlavně jsme si koupili pravou italskou zmrzlinu. Já jsem si koupila zmrzlinu z hořké čokolády a pak ještě kávička Café Latté. Nic z toho nemělo chybu ☺!

Suvenýry pro naše nejbližší

Po 18.00 hodině jsme se vydali směrem k nádraží. Jana, Pavel, Milan, Tereza, Hanka a Jakub se cestou stavěli ještě jednou na kebab. Divím se, že jim břicho neprasklo ;-). My ostatní jsme čekali na nádraží. Denisa si tam ještě koupila nová růžová sluchátka a Milan později neodolal a koupil si tam „reprák“. To mám asi za trest ;-). Autobus nám odjížděl v 19.10 hodina. Cesta tentokrát vedla jinudy a byla o něco delší. V autobuse jsme se domluvili, že bychom ve čtvrtek 30. 4. 2015 mohli připravit typický české menu - bramborovou polévku, guláš a české buchty. Tak snad nám to vyjde a Italům bude naše jídlo chutnat. Ve 20.44 hodin jsme byli v Tacenu, kde na nás již čekal „wifiman“. Takže pro tentokrát jsme dorazili do Casarga bez jakýchkoliv problémů.

Po návratu na ubytovnu jsme se ještě sešli v naší klubovně a zahráli jsme si hru „Otázky a odpovědi“. Je to hra, která nemá vítěze, ale ani poražené. Ale užili jsme si spoustu legrace ☺. Původně chtěli studenti udělat diskotéku. Ale myslím, že společenská hra v doprovodu pro mě neznámé hudby, stačila. Neuměla jsem si představit, že bych na stará kolena měla trsat. Většina z nás usínala okolo 1.00 hodiny. Tak jsem zvědavá, jak se jim bude chtít zítra pracovat ;-).

Neděle 26. 4. 2015

Budíček jsme měli všichni nastavený na 7.30 hodin, protože jsme měli informaci, že od 8.00 hodin je snídane a od 9.00 hodin začíná práce. Samozřejmě, že to tak nebylo. Raději jsme se tedy nasnídali v naší klubovně. Dali jsme si dort, který holky - kuchařky upekly v pátek dopoledne - byl to ovocný dort s pudinkovým krémem. Byl výborný! Od 9.00 hodin studenti nastoupili svoji šichtu. Byla tam

s nimi Fifi. Celou jídelnu připravovali na myslivecký oběd, který se konal od 13. hodiny. Fifi byla asi dost nervózní, protože byla velice nepříjemná. Řekla bych ale, že už si zvykáme (nic jiného nám totiž nezbývá ;-)).

Já jsem studentům slíbila, že jim dojdou nakoupit do Carrefouru a některým hodím cestou pohledy do schránky. To jsem ještě netušila, co všechno budou chtít donést a co mě dobrého i zlého cestou čeká. Soupis byl následující:

Tereza: džus - multivitamin 2 litry, toastový chleba

Jakub: toastový chleba

Milan: toastový chleba

Kristýna: ledový čaj The alle Pesca 1,5 litru, toastový chleba, pomazánka

Adéla: 2x ledový čaj The alle Pesca 1,5 litru, toastový chleba, pomazánka

Eliška s Monikou: 2x toastový chleba, ledový čaj The alle Pesca 1,5 litru, 2x pomazánka

Petra, Denisa a Hanka: džus Rauch - pomeranč, 2 litry

Takže celkem to bylo 7x toastový chleba, 4x pomazánka, 4x ledový čaj (celkem 6 litrů), 2x džus (3 litry). Půjčila jsem si batoh Hanky P. a vydala jsem se na cestu. Když jsem však přicházela k poštovní schránce, měla jsem najednou pocit, že něco není v pořádku s mojí botou. Měla jsem pocit, že jdu s pantoflí na noze. Během pár okamžiků jsem zjistila pravý důvod mého „plácání“. Podrážka na pravé botasce se téměř celá odlepila. A co teď? Před sebou mám nákup a pak zpáteční cestu, která je do pořádného kopce. Žádný provázek, ani gumičku (ta ve vlasech mě vůbec nenapadla) jsem s sebou neměla. Když jsem dosedla na nejbližší lavičku, napadlo mě, že bych si mohla podrážku přivázat tkaničkou k botě. Drželo to! Zamaskovala jsem to kalhotami a šla jsem dál. Celou cestu jsem myslela na moji sestru, která mi boty darovala a tvrdila o nich, že jsou nesmrtelné ;-). Na konci pobytu určitě poletí do popelnice, promiň, Verun! V obchodě jsem vykoupila téměř všechny toustové chleby, pití a ještě nějaký ten dárek, zaplatila jsem a vydala se na zpáteční cestu (začalo pršet). Když jsem dala batoh na záda, pochopila jsem, že to zase tak jednoduchá cesta nebude. Ale měla jsem obrovské štěstí! Ve chvíli, kdy jsem se vyšplhala do první části kopce, potkala jsem „wifimana“. Sice mě v první vteřině nepoznal, ale v té druhé už zastavil. Takže děvčata, na rozdíl od vás, jsem se v tom jeho Golfíku svezla ;-). Cestou jsme se s „wifimanem“ domluvili, že nás všechny vezme na večeři na pizzu do jeho rodné vesnice.

Před dvanáctou hodinou proběhl velice rychlý oběd (zatím opravdu první oběd, který byl hotový během 10 minut). Byly samozřejmě těstoviny a druhým chodem bylo maso se salátem z cibule, papriky a další zeleniny. Ten byl tak výborný! Doufám, že se mi podaří sehnat si tu recept. Pak už jen Fifi zavelela a všichni museli rychle uklidit ze stolu a pustit se do práce.

Výborný cibulový salát

Mořské „potvory“

Nedělní desert

Nedělní šichta skončila kolem 16.30 hodiny. Studenti přišli dost utahaní. Ale když jsem jim oznámila, že večer jdeme s „wifimanem“, Vincenzem a La Murem na večeri na pizzu, po únavě už nebylo ani památky. Domluveni jsme byli na 20.00 hodinu.

Já jsem si se studenty dala sraz v naší klubovně v 19.00 hodin. Potřebovala jsem s nimi dát do pořádku peníze od EVOLVA a za dnešní nákup. Od EVOLVA jsme každý obdrželi 45€. Tyto peníze byly určené na stravu a ubytování. Uvádím zde zbývající částky jednotlivých studentů:

Tereza S. - 4,50€

Monika K. - 6,90€

Jakub O. - 0€

Petra P. - 6,30€

Milan M. - 4,50€

Denisa M. - 5,50€

Pavel F. - 0€

Hana P. - 7,00€

Kristýna CH. - 3,00€

Jana B. - 4,00€

Adéla B. - 4,00€

Jitka N. - 6,00

Eliška D. - 5,65€

Celková zbývající částka je 57,35€. Myslím, že je vidět, kdo je šetrný a kdo je barbar, že ;-)? Tuto částku utratíme za večeři, a co bude chybět, doplatím.

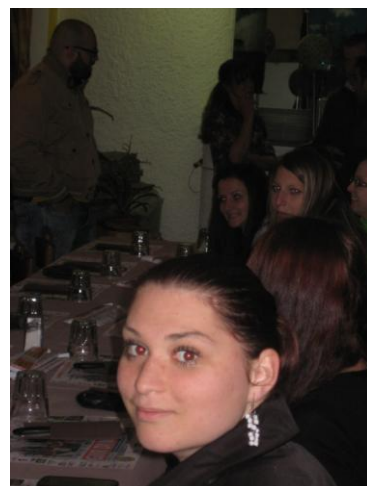
Pak už běžely přípravy na nedělní večer. Dámy žehlily vlasy, malovaly se, voněly, fintily se, ale ani pánové nebyli pozadu. Všem to slušelo! Nevím, jak já to dělám, ale co jsem v Itálii, tak jsem vždycky připravená jako poslední ;-). Venku už na nás čekali Lazzarini, Vincenzo a La Mura. Rozdělili jsme se do školních minibusů a vyrazili jsme směr vesnice Nanno (část města Casargo). Na téměř samém vrcholku kopce na nás čekala restaurace BELVEDERE. Výhled na večerní Casargo byl úchvatný!

První fotografování

U stolu jsme se během večere velice dobře bavili. Každý z nás si objednal pizzu a k tomu pití, většinou Colu nebo Sprite. Naši řidiči si objednali alkoholické pivo (přitom v Itálii platí 0% alkoholu v krvi) ☹. V restauraci měli na výběr spoustu druhů pizzy. Já jsem si dala tu, která je pojmenovaná po „wifimanovi“, Lazzarini - složení: tomatova pasta, brambory a sýr. Mně chutnala!

Čekáme na večeři

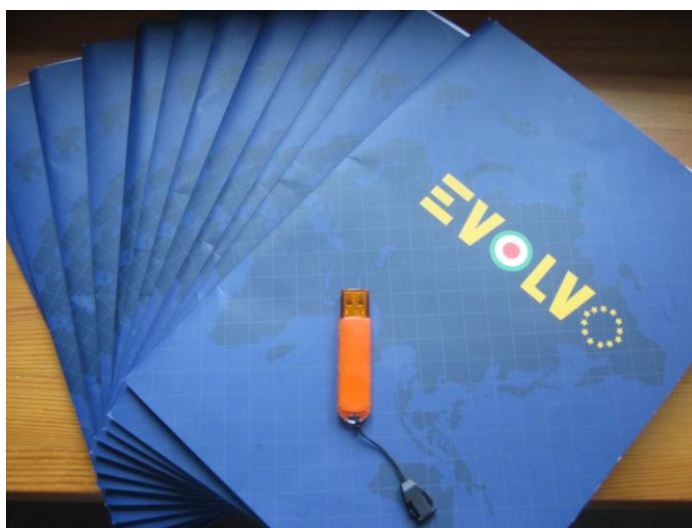

nad tím, co jím, bylo to chutné. Ale mozek je mozek, a ten moc dobře věděl, co do té pusy dávám ;-). Hlavním chodem byly bílé fazole s masem. Všem byl nalit sekt a přitukli jsme si s La Murem. To, že bych si k obědu dávala sekt, bylo do dnešního dne nepředstavitelné ;-). A pak samozřejmě dort, který byl určený pro La Mura, a espresso. Dort byl z lehoučkého těsta, vanilkového krému a zdobený ovocem, hlavně tedy jahodami. Od stolu jsem se kutálela jako Míša Kulička. Jelikož se studenti o narozeninách La Mury dověděli během dopoledne, ochotný Lazzarini dovezl Janu s Jakubem pro nějaký dárek. Koupili mu láhev Jägermeistra, všichni jsme samozřejmě přispěli.

Během odpoledne jsem pokračovala v dopisování deníku. Nezdá se to, ale opravdu to zabere hodně času. Také jsme opět dostali nová přístupová hesla na místní wifi. Myslím, že všem fungovala ještě stará hesla. Většina studentů trávila odpoledne dopisováním svých vlastních deníků, protože zítra přijedou z EVOLVA a všechny papíry, deníky a fotografie musíme odevzdat. Kromě dopisování své deníky museli také přeložit do angličtiny. Menší část studentů se překladu věnovala poctivě, a když nevěděli, vyhledali si slovíčko ve slovníku. Zato ta větší část studentů! Otevřela si Google a díky klávesovým zkratkám Ctrl C a Ctrl V vše přeložili. Raději nechci vidět ty nesmysly!

Večeře začala klasicky v 18.00 hodin. Jako předkrm byla pizza (tomatová pasta, sýr, zelené olivy) a hlavním chodem bylo pečené kuře s bramborovou kaší. Já už jsem si bramborovou kaší nedala, měla jsem co dělat, abych vše snědla. K tomu mi tentokrát nalili červené víno. A to nebyl konec! Opět jsem dostala kus dortu. Byl výborný, ale už jsem byla úplně full. Naštěstí mi s ním pomohlo pár studentů. Když to viděl hlavní vrchní, slíbil jim, že po práci dostanou také. A slib splnil. Všichni si pochutnali. Nakonec jsem si dala ještě jednu kávičku. Už jsem si opravdu na jejich espresso zvykla.

Po večeři jsem se pustila do vyřizování emailů, naštěstí mi wifi fungovala. Poté začal „oříšek“ večera. Musela jsem ze všech studentů vytáhnout všechny podklady pro EVOLVO. Klasika, všichni to dělali na poslední chvíli. Ale kolem 21.00 hodiny jsem měla všechno u sebe. Roztřídila jsem to a mám to nachystané. Jediné, co se mi nezdařilo, tak stáhnout na paměťovou kartu fotky pro EVOLVO. Budu se s nimi muset zítra domluvit.

Kompletně připravené materiály pro EVOLVO

Také jsem studentům zadala ještě jeden úkol. Měli by zhodnotit svůj pobyt zde v Casargu. Nechám to pak přeložit do italštiny. A ve čtvrtek, když se budeme s místními loučit, to necháme přečíst. Také bychom rádi uvařili české menu, ale ještě nejsme domluveni. Tak uvidíme.

Večer jsem strávila na pokoji. Přišli za mnou studenti - Tereza S., Eliška D., Monika K., Adéla B., Kristýna Ch., Pavel F. a na chvíli i Milan M. (toho jsem brzy vyhnala, protože neskutečně zlobil ☺). Z pokoje odcházeli okolo 23.00 hodiny. Ve většině případů šli spát nebo se dívat na nějaký film (nebo dokonce horor, vid' Hanko!).

Úterý 28. 4. 2015

Po klasické italské snídani (tentokrát jsem však neměla moji oblíbenou ranní kávičku ☺) jsem se opět pustila do dopisování mého deníku. Už se nám ten pobyt docela krátí. Myslím, že jsme všichni moc rádi, až na Terezu. Ta, kdyby tady mohla zůstat, tak tady zůstane. Ale slíbila jsem, že když odjíždím s dvanácti studenty, tak se vrátím s dvanácti ☺.

V 11.00 hodin mě čeká schůzka s mojí tutorkou Morgan. Měla by přijet asi i s p. Andreasem K.. Chtějí po mně všechny vyplněné doklady. Mám je připravené. Tak jen doufám, že nebudou problémy. Největší strach mám asi z účtenek, snad to bude všechno v pořádku a nebudu to muset doplácet ze svého ;-).

Okolo 10.30 hodiny jsem šla do místní studovny, abych byla nachystaná, až přijdou. Bavila jsem se tam s Lazzarinim. Oba jsme se shodli, že anglicky moc neumíme, ale že oba máme snahu. A to se počítá. Lazzarini má „svoji“ učitelku angličtiny na Slovensku. Myslím, že nám jeden den ukazoval fotku. Ona se do něho prý zamilovala, ale je od něho o 18 let mladší a to je problém. Co já se tu nedovím ;-). Příští týden zde budou mít jedenáct studentů z Dánska a ze Sicílie. „Fifi“ pak odjíždí s italskými studenty na jeden týden na Sicílii; v rámci výměnného pobytu.

Tak už je to tady! Přišli oba - p. Morgan a p. Andreas. Začínám být dost nervózní. Po chvíli, kterou strávili v kanceláři, přišla p. Morgan za mnou a začalo papírování. Vše jsem jí vysvětlila, takže to vypadalo bez větších problémů. Vše pochopila. Pak si prošla první desky a ejhle! První chyba! Polil mě pot. Špatně jsem pochopila jeden papír a nechala jsem ho vyplnit studenty. Měl být vyplněn vedoucím pracovníkem, takže první problém ☹. Druhým problémem byly nevyplněné příspěvky. Bylo mi řečeno, že to musí všichni vyplnit. Už slyším studenty, ti budou zase remcat. Musí to udělat ještě tady, protože doma už bych to z nich nedostala. Já je pak pošlu emailem spolu s fotkami a deníky žáků. Tak nějak jsem prošla.

Při obědě jsme u stolu seděli já, „Fifi“, „wifiman“, Stefano a „hlavní brýlatý vrchní“ (doteď nevím jeho jméno, omlouvám se). Jako předkrm byla palačinka s náplní ze sýru a salámu, k tomu čerstvá zelenina a podušená červená řepa. Hlavním chodem byl špíz s nějakou kaší (měla zelenou barvu, odhadovala jsem to na hrášek, ale chuťově nevím). Vše jsem snědla. A espresso, dnes moje první kávička ;-).

Při obědě jsem se dozvěděla pár drbů o „Fifi“. Je to opravdu velice zajímavá žena, ale není to moje krevní skupina. Dozvěděla jsem se, že je jí 37 let (většina z nás odhadovala něco kolem 45 let, trochu jsme se sekli ☺), má jednoho syna a má velice rozpolcenou povahu. Jednou je normální, z toho vystřelí jako neřízená střela a je prý těžké s ní dělat.

Po obědě jsme se domluvili, že odpoledne půjdeme ještě nakupovat. Asi bychom si měli koupit toastové chleby na zpáteční cestu. Vůbec totiž nevíme, zda dostaneme s sebou nějaké jídlo. Do obchodu jsme se vydali okolo 15.30 hodiny. Cesta tam ubíhala rychle, šlo se dobře a pěkně jsme si i popovídali. Po nákupu si Pavel skočil pro „čerstvý vzduch“. My ostatní jsme na něho čekali v místním baru - k osvěžení jsem každému povolila pouze kávičku ;-). Dokonce jsem je chtěla i pozvat, ale téměř všichni mě odmítli, až na Denisu. Dali jsme si spolu cappuccino, bylo dobré. Zpáteční cesta byla pro většinu náročnější, protože nákup to byl opravdu veliký. Tentokrát se raději ani nebudu rozepisovat, co všechno studenti nesli na zádech ;-). Dorazili jsme okolo 17.00 hodiny, takže jsme měli čas opláchnout se, odpočinout a nachystat se na večeři.

Na večeři jsme byli v 18.00 hodin. A musím říct, že byla pro nás velkým překvapením! Poprvé za celý náš pobyt v Itálii jsme k jídlu dostali polévku. Byla cibulová s „rohlíkovými kroketami“ a někteří si ji posypali i sýrem. Musím říct, že byla opravdu moc dobrá. U stolu se mě ptali, jestli mám ráda polévky ☺. Samozřejmě že ano, a také jsem jim řekla, že u nás se vaří každý den. Hlavním chodem byla plněná rajčata s dušeným hráškem. Mám další inspiraci k večeři ☺. A samozřejmě i espresso. Včera jsem si poprvé uvědomila, že už jsem si u stolu, kde nikomu nerozumím, zvykla. Také to, že mě někdo obsluhuje, jsem už překousla ;-).

Po večeři se mi nechtělo nic dělat, tak jsem si alespoň pustila film Jízda (1994 - film mého mládí, že Adéla ☺). Chtěla jsem, aby mi ten večer co nejrychleji utekl. Okolo 20.15 hodiny za mnou přišla Monika s Eliškou, že potřebují pomoc s úkolem, který jsem jim zadala a že jsou v naší klubovně. Šla jsem tedy s nimi a jaké bylo moje překvapení! V klubovně tma, což mě trochu zarazilo, ale během okamžiku se rozsvítilo a všichni studenti zvolali „Překvapení!“. Stáli tam všichni, na stole dort a dvě lahve dámského „lepidla“. Musím říct, že jsem to vůbec nečekala a opravdu to bylo milé Surprice!!! Moc vám všem ještě jednou děkuji!!!

Domluvili jsme se, že po návratu domů se sejdem a tentokrát studenty pohostím já. Myslím, že udělám Tiramisu.

Zbytek večera jsme prokecali a zahráli si velice úsměvnou hru Otázky a odpovědi. Byl to opravdu pěkný večer a myslím, že jsme si ho všichni užili ☺.

Surprice number one! →

Pomalů začínáme odpočítávat, hurá!!!

Středa 29. 4. 2015

Naše počty u snídaně se snižují. Dnes nedorazil Milan s Jakubem, Janou a Petrou. Prý neměli vůbec hlad. Snídaně byla klasická. Myslím, že nikdo z nás si už nestěžuje, protože jsme si zvykli - nutela, marmeláda, rohlík, suchary. Možná nám to bude doma chybět ;-).

Dopoledne strávili studenti v práci. Kuchaři dnes naloží maso na guláš, abychom jim na zítra mohli uvařit typicky český oběd - bramborová polévka, vepřový guláš a buchty (ty naplníme marmeládou). Kuchtíci mi dovolili jít s nimi do kuchyně, tak snad se neztrapním ;-). Holky z obsluhy se vrátily v 10.00 hodin. Mají tak čas napsat mi příspěvky k závěrečnému poděkování.

Vymyslet závěrečné poděkování bylo daleko složitější než psát tento deník ;-). Chtěla bych tím poděkováním říct všechno, a zároveň na nic a nikoho nezapomenout a zbytečně to neprodlužovat. Tak snad se mi to povede. Nakonec budu citovat pouze Janu B. a Hanku P. (ostatní mají čas do večere, tak jsem zvědavá).

Středeční menu bylo opět výborné. Předkrmem byly těstoviny (výrazně žluté barvy, že by hodně domácích vajíček?) s krevetami a cuketou. Hlavní chod bylo maso s dušeným květákem. Myslím, že není špatné, když místo těžkých příloh, mají pouze zeleninové. Po obědě jsem ještě dostala košíček plněný vanilkovým krémem a zdobený ovocem: ananas, borůvky, červený rybíz, ostružina a jahoda. Ovoce bylo z části zalité želatinou. Mňamka! Po obědě mi kuchtíci ještě donesli misku s vanilkovým krémem. Kdo by odolal takové dobrotě, že ;-).

Středeční odpoledne běžela děvčata do obchodu. Ano běžela! Konvoj vedla Eliška D. s Kristýnou Ch., za nimi pak Denisa M., Petra P. a Monika K.. Celý tento běžící konvoj uzavíraly jdoucí Adéla B. a Hanka P.. Do obchodu si šli hlavně pro výborné sušenky, které za každou cenu musí dovést domů. Já jsem odpoledne trávil konečnou úpravou našeho závěrečného rozloučení a poděkování. Zatím jsem obdržela pouze jeden „testimony“, takže jsem se ani nepokoušela vkládat jich víc. Moje teta mi to celé přeloží do italštiny. Zítra budu muset někoho poprosit, zda by to při obědě mohl všem přečíst. Snad se najde nějaký dobrovolný dobrovolník ☺.

A zase další surprise! Dostala jsem ještě kytku v květináči. Krásnou žlutou kalu! Budu se o ni starat jako o oko v hlavě.

Surprice number two →

To byla večeře! Nejprve jsem dostala ochutnat smažené těstoviny (musím říct, že to bylo výborné a první asi pořádně mastné jídlo v Itálii). Pak bylo jako předkrm rizoto s nějakou zeleninou (tipovala bych to na celer, ale nevím), druhý předkrm byl rybí salát - rybičky, mrkev, červená paprika a smíchané asi s majonézou. Hlavní chod večeře byl kohout s kari (?!?). Vše moc dobré. Ale to nebylo všechno - dostala jsem zase sklenku sekt! Já se tu fakt naučím pít ☺. Důvod k sektu měla Fifi. Na začátku večeře začala dávat pokyny všem strážníkům - mají si stoupnout a až odpočítá one, two, free, začnou všichni tleskat. Já jsem rozkazu neuposlechla. Spolustrávník mě řekl, že je to pouze „skeč“, což jsem si přeložila jako „divadlo“. Bylo vidět, že se mu to moc nezamlouvá. Pak do jídelny vstoupil nějaký muž (vizuálně pravý Ital). Fifi se s ním objímala, tak jsem to odhadovala na manžela. Ale ten to nebyl, tak asi nějaký přítel.

Slavnostní řeč na zítřejší den je dokončená a přeložená. Díky teto!

Casargo, 30 aprile 2015

Cari amici italiani,

le tre settimane del nostro soggiorno qui a Casargo si avvicinano, lentamente ma sicuramente, verso la fine. Sabato ci incamminiamo incontro alle nostre case. Vorremmo perciò ringraziarvi per la vostra molto calorosa e gradevole accoglienza; per la vostra apertura, con la quale ci avete ricevuto; per la pazienza, che avete avuto con noi, riguardo alla barriera linguistica. Per l'infinità delle esperienze nel campo della cucina e del servizio. Per la moltitudine di amici, che abbiamo trovato in voi.

Questo soggiorno ha lasciato dentro di noi non solo una quantità di esperienze professionali, lavorative, ma prima di tutto personali. Ciascuno di noi è cosciente, che è stata per noi un'enorme occasione ed esperienza di vita.

Molto volentieri vorremmo nel futuro invitarvi anche da noi a Moravsky Krumlov, alla nostra scuola "SŠDOS Moravsky Krumlov". Perché possiate conoscere la nostra cucina tradizionale ceca, il nostro modo di servizio e altri studenti cechi.

Vorrei citare qui almeno una delle mie studentesse, Hana Prochazkova: "All'inizio avevo paura, ma dopo è stato buono. Sono molto contenta, che

ho avuto la possibilità di soggiornare in Italia e lavorare nella scuola prestigiosa. La gente in Italia è gentile e laboriosa.

Ci sono qui bellissimi laghi e l'aria pulita. Sono molto contenta per quest'esperienza che mi porto nella vita.

Torniamo con una buonissima esperienza non solo nel servire, ma anche in cucina. Abbiamo avuto pure la possibilità di visitare Milano, è stato un bellissimo arricchimento del nostro soggiorno.”

Ancora una volta un grazie infinito di vero cuore!

Překlad:

„Milí italští přátelé,

tři týdny našeho pobytu zde v Casargu se pomalu, ale jistě blíží ke konci. V sobotu se vydáváme vstříc našim domovům. Chtěli bychom vám proto touto cestou poděkovat za velice vřelé a milé přivítání. Za otevřenost, se kterou jste k nám přistupovali. Za trpělivost, kterou jste s námi měli ohledně naší jazykové bariéry. Za spoustu zkušeností v oblasti vaření a obsluhy. Za spoustu přátel, které jsme ve vás našli.

Tento pobyt do nás vnesl spoustu nejen pracovních, ale hlavně osobních zkušeností. Každý z nás si je vědom, že to byla obrovská životní příležitost a zkušenost.

Rádi bychom vás také v budoucnu pozvali k nám do Moravského Krumlova, do naší školy SŠDOS Moravský Krumlov. Abyste poznali naši tradiční českou kuchyni, náš způsob obsluhy a ostatní české studenty.

Ráda bych zde citovala alespoň jednu ze svých studentek, Hanu Procházkovou.

„Nejprve jsem se ze začátku bála, ale potom už to bylo dobré. Jsem ráda, že jsem měla možnost pobývat v Itálii a pracovat na prestižní škole. Lidé v Itálii jsou milí a pracovití.

Mají tady krásná jezera a čistý vzduch. Jsem ráda za tuhle zkušenost, kterou mám do života.

Přijedeme s dobrou zkušeností nejen na place, ale i v kuchyni. Také jsme měli možnost jet do Milána, bylo to pěkné příjemnění našeho pobytu.“

Ještě jednou velké díky!“

Čtvrtek 30. 4. 2015

Začínáme odpočítávat! Tři!!! →

Tak nám začal poslední pracovní den. Začali jsme ho klasickou italskou snídaní. Jediná Jana B. ji bojkotovala, její chyba ;-). Po snídani jsem šla poprosit „wifimana“, zda by mi nevytiskl náš děkovaný proslov. Samozřejmě, že to udělal s radostí. Původně jsme byli domluveni s Babilou, že nám proslov přečte. Nakonec jsme se však domluvili se Stefanem. On nám to přečte i s mikrofonom ☺!

Od 9.00 hodin jsme šli všichni pracovat do kuchyně, včetně mě. Dnes jsme se pustili do typicky českého jídla - bramborová polévka, vepřový guláš a kynuté buchty. Takže práce jsme měli víc než dost.

Česká kuchařská četa s La Murou →

Jako první jsem se práce chopila já a všichni studenti zvědavě přihlíželi. Mysleli si, že jsem snad poprvé v kuchyni, pche ;-)! Začala jsem s cibulí, bylo jí potřeba opravdu hodně (jak do guláše, tak do polévky). A tady zase všichni čekali, kdy začnu plakat, ale tentokrát nic, ani jedna slza! Poté jsem se pustila do smažení cibulky. Mezitím se studenti rozdělili do 3 skupin. První skupina zadělávala těsto na buchty, druhá chystala polévku a třetí „buzerovala“ učitelku ☺. Cibulka se smažila docela dlouho, ani jsem ji nepřipálila, jen měla krásnou zlatavou barvu. Pak jsme přidali sladkou papriku a nakonec maso. Když se „zatáhlo“, podlili jsme ho vodou a nechali dusit. Co mě velice překvapilo tak bych fakt, že v kuchyni nejsou vůbec poklice a Italové místo nich používají potravinovou fólii.

Do přípravy polévky se pustil Pavel, pak pro mě z neznámého důvodu předal štafetu Elišce a Monice. Musím říct, že já doma dělám bramboračku úplně jinak, ale určitě ji zkusím způsobem, kterým ji dělali studenti. Když měli osmažnutou cibulku, přidali hladkou mouku a udělali jíšku. Přidali vodu, kterou nechali vařit a přidali brambory, mrkev, celer, petržel a nakonec houby. Dochutili solí, pepřem a vegetou. Musím říct, že byla luxusní!

Těsto na buchty bylo krásně vymíchané, nechali jsme ho asi tak hodinu kynout a pak se děvčata pustila do dělání buch. Šlo jim to velice dobře, celkem jich udělali 94. Ještě nebyly ani v troubě a děvčata už se olizovala. La Mura nastavil konvektomat a buchtíčky šly chytat bronz. Moc jim to tam slušelo. Když jsme je po dvaceti minutách vytáhli, vůně se linula úplně všude a všichni se hned seběhli a chtěli ochutnávat.

←S chutí do toho, půl je hotovo.

↑Příprava cibule na guláš a polévku

↑Příprava buchet

↑Skládám učňovské zkoušky v oboru:kuchař ☺

↑Začátek guláše

↑Začátek bramboráčky

Výsledky naší práce

Bramboračka

Guláš

Buchty s meruňkovou marmeládou

Lepšího výsledku jsme se nemohli dočkat 😊!

Na oběd jsme tentokrát odcházeli až v 13.00 hodin. Aparatura byla nachystána na proslov a naše české speciality čekali na servírování. Tentokrát jsem neseseděla u stolu se Stefanem, Lazzarinem a Fifi, ale s italskými učiteli. Než jsme se pustili do hodování, Stefano pronesl naše závěrečné rozloučení. Že sklídíme takový aplaus, jsem vůbec nečekala. Pak následovalo hodování. Já jsem jako předkrm dostala smažené těstoviny plněné masem. Bylo to výtečné! A pak jsem měla premiéru - biftek s opečenou bagetou a naložená rajčata. Biftek měl zajímavou chuť, ale byl opravdu dobrý (ostatně, mně tady chutnalo opravdu všechno - až na jeden druh šťávy, tu jsem musela vylít ;-)). Po obědě následoval dezert. „Barevný“ dort se šlehačkou. Moc jsem si pochutnala. Pak přinesli naše buchty, ale

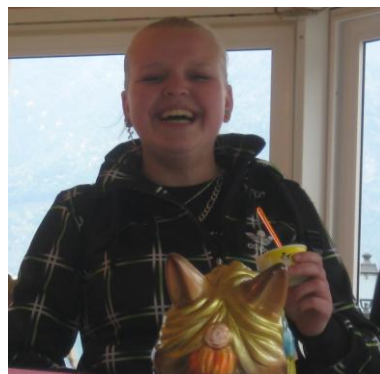
ty už jsem nezvládla. Musím říct, že pouze jedna italská učitelka ochutnala guláš, jinak nikdo jiný. A chutnal jí. Větší úspěch měly buchty, po těch se olizovali ☺ a přirovnávali je k brioškám. Ale české buchty jsou české buchty ☺. La Mura si od nás vzal recepty na všechna tři jídla a slíbil nám, že při příští slavnostní příležitosti uvaří naše menu. Lepšího ocenění jsme se ani dočkat nemohli!

Po obědě se s námi rozloučil p. ředitel. Nejen že nám poděkoval za návštěvu, tak také slíbil, že příští rok přijede i se svými studenty na výměnný pobyt. Sice ne třítydenní, ale alespoň na týden. Předala jsem kontakty a ještě jednou jim poděkovala. Studenti obdrželi brožurky o organizaci C. F. P. A., jsou tam uvedeni všichni zaměstnanci a dokonce i recepty. Myslím, že by je studenti mohli ve škole vyzkoušet (ráda bych pak i ochutnala ;-)).

Od třetí hodiny odpolední tady bylo pusto. Všichni odjeli domů, protože v pátek 1. 5. tady mají také státní svátek. My jsme měli domluvený rozlučkový večírek s La Murou a Vincenzem. Vincenzo však nedorazil, protože měl zánět nervu a skončil v nemocnici. K radosti všech přišel alespoň La Mura. Myslím, že to byla pěkná tečka za naším pobytem zde v Casargu. Popovídali jsme si, zahráli společenské hry a dobře jsme se nabaštili italskými „zbytky“. Spát jsme šli ve tři hodiny ráno a všichni jsme doufali, že budeme spát alespoň do 12.00 hodin, aby se nám ten poslední den tak netáhl.

Dnes oslavila své 19. narozeniny Tereza S.. Přejeme všechno nejlepší, hlavně zdraví a ať se jí v životě daří.

Pátek 1. 5. 2015

Dva!!!

Myslím, že jako jediná jsem se probudila už v osm hodin ráno. Zabrat už mi nešlo. Bylo to uplakané ráno. Pustila jsem si tedy film „Siroťčinec“. Takový napůl horor, který bohužel neměl happy end ☹. Po desáté hodině jsem se šla nasnídat. Včera nám dovezli snídani a také mléko do kávy. Takže jsem si udělala pořádný hrnec kávy a byla jsem nad míru spokojená. K jídlu jsem si dala jogurt, nutelu,

marmeládu a „suchary“. Myslím, že mi ty snídaně budou trochu chybět ;-). Pak jsem se šla chystat na zítřejší zpáteční cestu. Bylo něco okolo 12. hodiny a všude byl takový klid. Všichni totiž dospávali.

Po 13.00 hodině jsem si všimla, že před zamčenou bráno C. F. P. A. stojí autobus. Tedy autobusu bych si nevšimla, ale měl za sebou zapojený přívěs pro naše zavazadla. Zajásala jsem, ale pak jsem si uvědomila, že jim neodemknu, protože nemá klíče. Ještě že mám telefon na Lazzariniho. Poslala jsem mu SMS zprávu: „Dear Lazzarini, our drivers are here in Casargo. Can you come and open the gate in the school. They don't speak english. Thank you, Jitka from Czech.“ Do 15 minut tady byl. Ale pochopili jsme, že řidiči asi nejsou Italové, protože Lazzarinimu vůbec nerozuměli.

Všichni jsme byli rádi, že jsou tady tak brzy, protože nám svítla naděje, že bychom je mohli přemluvit a jet domů už třeba v noci. Jeden z řidičů trochu rozuměl německy, tak jsem se mu to snažila vysvětlit německy. Bohužel mi řekl, že to nejde. Zklamání bylo obrovské! Už jsme se opravdu viděli doma. Musíme tedy ještě vydržet pár hodin a pak hurááááá domů!

Odpoledne jsme každý strávili dle svého. Balením, díváním se na filmy, neustálým jedením, a nebo častějším a častějším „čerstvým“ vzduchem. Já jsem celé odpoledne proležela v posteli. Sledovala jsem filmy: Bastardi, Bastardi II, Bastardi III. Je to z mojí praxe, ale daleko drsnější. Mohu jen děkovat, že učím třídu 1. MO ;-). Nedá se to srovnat s těmi filmy.

Večer jsme byli společně v klubovně. Povídali jsme si, jedli jsme a většina studentů se rozhodla, že vůbec nepůjdou spát, aby pak mohli spát v autobuse. Já jsem to nevydržela. Usínala jsem okolo 1.00 hodiny ranní. Myslím, že se ke mně přidaly ještě Petra a Denisa. Zbytek studentů sledoval horory.

Sobota 2. 5. 2015

Jedna!!! A jdeme do finále. →

Oba budíky mi zazvonily ve 4:30 hodin. Věděla jsem, že z té postele musím vylézt, takže jsem si je neposouvala o dalších 10 minut. Na chodbě byl ruch. Vykoukla jsem ze dveří a studenti byli téměř nachystaní. Takže jsem si musela pospíšet, protože odjezd byl opravdu v 5.00 hodin. Samozřejmě, že jsem odcházela jako poslední. A to jsem ještě běžela zkontrolovat naši klubovnu. Ještě že jsem tam šla, byl tam pěkný nepořádek a všichni studenti už seděli v autobuse. Dost mě to naštvalo, protože jsem jim včera pořád domlouvala. A stejně to bylo zbytečné. Uklidila jsem tam, zatáhla rolety, zhasla světla, zamkla a vyšla ven. Tam už se čekalo jen na mě. Pokyn k odjezdu jsem však nemohla dát, protože jsem musela předat klíče Franzovi, který mi ve čtvrtek říkal, že přijde na 6.00 hodinu. Bylo něco málo po 5.00 hodině a my museli čekat. Samozřejmě, studenti volnou chvíli využili k nadýchání se „čerstvého“ vzduchu. Já jsem trochu anglicko - německy komunikovala s našimi řidiči. Přijeli do Casarga z Maďarska, z Budapešti. Přivezli do Itálie jejich studenty. Nás dovezou do Moravského Krumlova a pojedou ještě ten den do Budapešti. Prý jim to zabere 3,5 hodiny. Tak to vůbec nezavidím!

Něco málo po půl šesté se najednou objevil Franz. Pořád jsem vyhlížela auto, ale on se najednou objevil za mnou. Takže předpokládám, že v centru C. F. P. A. spal. Kdybych to byla věděla, mohli jsme vyjet dřív.

Bylo 5:40 hodin a my vyrazili na zpáteční cestu do naší vlasti. Řekla bych, že všichni jsme hned usnuli. I když jsme se probouzeli, byla snaha celou cestu zaspát, aby co nejrychleji utekla. Myslím, že i když byli všichni vyčerpaní, nikomu se to nepodařilo.

Příjezd do Moravského Krumlova je naplánovaný na 18:00 hodinu. Už se nemůžeme dočkat!!!

Arrivederci Italy!

P. S. Myslím, že úkol byl splněn. Dne 12. 4. 2015 jsem odvezla do Itálie dvanáct studentů a dnes, 1. 5. 2015, všech dvanáct vracím!!!!